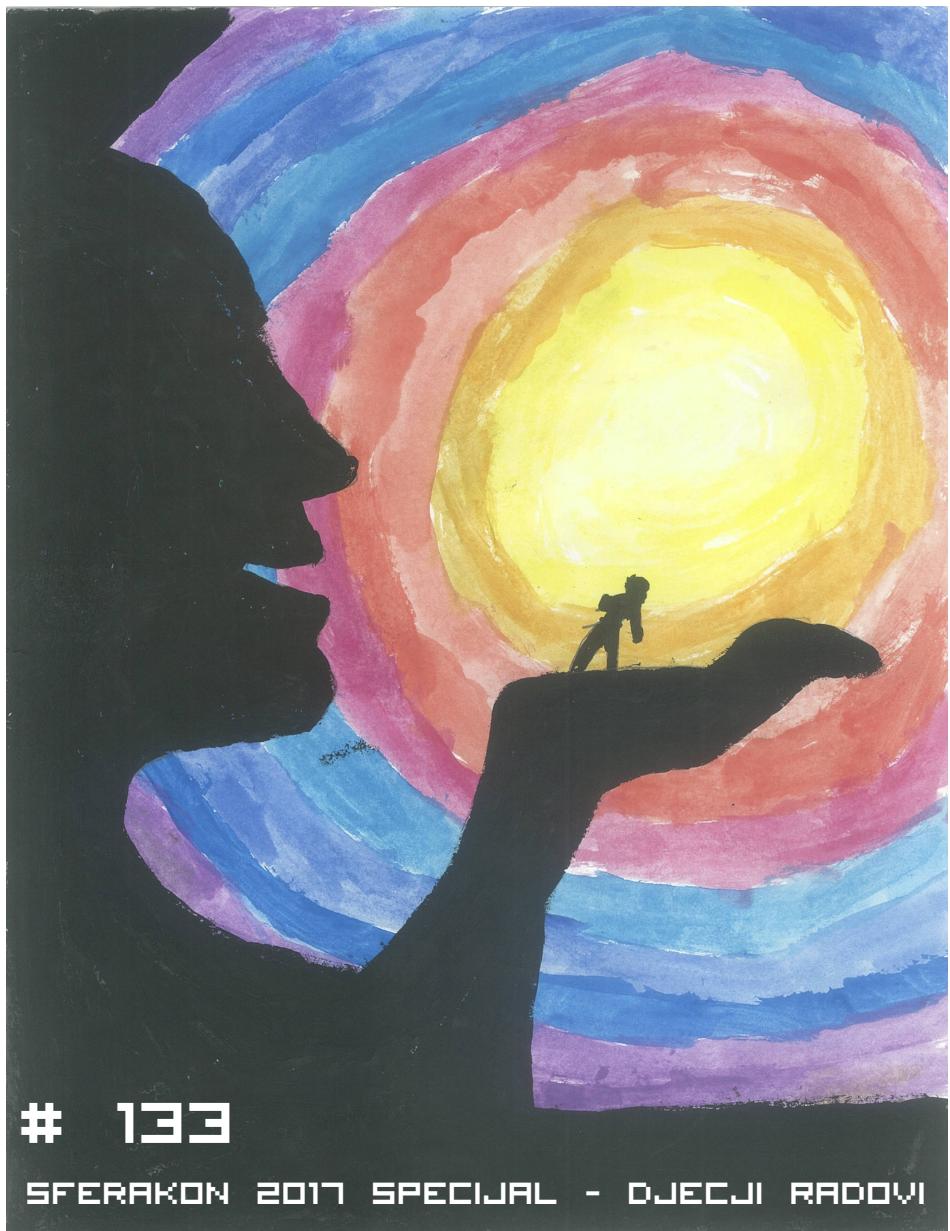

SPORGEŠEK

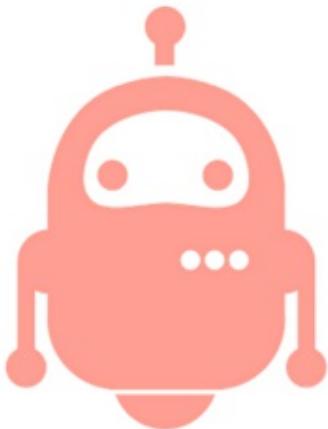
PARADOXALNO SEKULARNO GLASILO DRUŠTVA ZA ZNANSTVENU FANTASTIKU SFERA

133

SFERAKON 2017 SPECIJAL - DJECJI RADOVI

Sljedeće godine SFeraKon slavi 40. rođendan!

11. - 13. 5. 2018.
FER, Zagreb

Želiš biti dio 40. SFeraKona?
Javi nam se!

Powered by SFera

U OVOM BROJU:

Uvodnici	2
Petra Deranja	
Princeza bez planeta	3
Barbara Bosanac	
Napitak za sreću	7
Filip Kostadinović	
Škola za svemirske pilote	16
Lea Urbanović	
Zmajeva žena (likovni rad)	17
Karla Bego	
Korak u petu dimenziju (likovni rad)	18
Ivona Ereš	
Dunavski vodenčovjek (likovni rad - reljef)	20
Jelena Janjić	
Cuvarica Bunara Nade.	21
Tea Andričić	
Teglice za dim gospode Lincoln	25
Hana Perinić	
"Nećemo izbjeglice sa Zemlje!"	28
Lara Pozder	
Kraljica gobilina (likovni rad - slikovnica)	37
Nathalie Cunjak	
Novi svijet nadohvat ruke (likovni rad) (stražnje korice)	

PARSEK je paradoksalno sekularno glasilo SFere, Društva za znanstvenu fantastiku, IV. Podbrežje 5, Zagreb. Izlazi kvartalno i još ponekad.

Uredio i prelomio: Mirko Karas **Dizajn:** Zrinka Denić
Svi prilozi vlasništvo i copyrighy autora.

Naslovница: *Moj prijatelj div*, Ema Rubeša
3.r. OS Dr. Andrija Mohorovičić

Parsek na webu: parsek.sfera.hr
Kontakt: parsek@sfera.hr

PARSEK je glasanjem European Science Fiction Society na Euroconu 2011. u Stockholmu proglašen najboljim europskim SF fanzinom 2011 godine.

Parsek je sufinanciran sredstvima grada Zagreba.

Uvodnici...

Kao i obično, na SFerin natječaj za djecu i mlađe stigle su stotine i stotine radova, kako literarnih, tako i likovnih. Naravno, kao i uvek imali smo (doslovno!) prepune ruke posla. Samo raspakirati sve pošiljke radove bio je pothvat, a tek izabrati najbolje između svih likovnih i literarnih radova... Nije nam bilo lako.

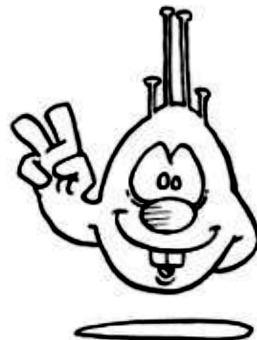
Žirirali su, osim predsjednice, Dominik Mikulčić, Ana Marija Lončar, Patricija Kefelja, Petar Mamić, Tamara Čaušević te Mojca Brenko-Puzak. U sedmočlanom žiriju čak petero članova su dobitnici SFERICE. Dakle, znamo s čime se učenici moraju nositi pri stvaranju radova i napetom isčekivanju rezultata.

Od srca čestitamo svim dobitnicima SFERICE i zahvaljujemo svima koji su sudjelovali na natječaju te se nadamo da će to učiniti i dogodine.

Tradicionalno, SFerin fanzin „Parsek“ donosi vam najbolje od najboljih, prvonagrađene u svakoj tematskoj kategoriji. Uživajte u ovim maštovitim i kreativnim radovima!

Zagreb, 8. svibnja 2017.

Paula Borošak,
predsjednica žirija za SFERICE

Štovani štioče,

Kad je 2011. objavljen prvi specijalni broj s dječjim radovima, mnogi su ostali iznenadeni kvalitetom objavljenih priča. Komentari su često glasili "Ali mi smo mislili da je to poput školske zadaćnice?!"

Pa, ne znam za vas, ali ja sam imao priliku pročitati jako dobre školske zadaćnice, pod uvjetom da su djeca imala temu koja ih zanima. Isto vrijedi i za SFERICE: dajmo klincima zanimljive teme i napisat će dobru i zanimljivu priču!

Zato, dragi klinci i teenageri, hvala Vam na ovim pričama i nadam se da su vam ovogodišnje teme bile zanimljive! Ako imate prijedloge o čemu biste pisali nagodinu, javite nam i ubacit ćemo vaše ideje na popis s kojeg biramo teme za SFERICE.

A ako napišete nešto izvan SFERICA, zašto ne biste to pokušali objaviti u *Parseku*?

Zagreb, 12. svibnja 2017.

Mirko Karas
(urednik kad Paula ne šalje vaše priče)

Princeza bez planeta

Petra Deranja

7.r., O.Š. Rikard Katalinić Jeretov, Opatija

Mislila sam da će to biti dan kao i svaki drugi. Započeo je zvukom usisavača. Mama je već od ranog jutra bila u punom pogonu. Pranje poda. Brisanje prašine. Priprema doručka. Tost i kakao. Pa ipak je to subotnji doručak! Ustala sam iz kreveta. Polako. Bez naglih pokreta. Ne žurim kao mama koja želi nadoknaditi cijeli tjedan. Razmagnula sam zavjese i širom otvorila prozor. Za ugodnu atmosferu gustoća zraka mora biti $1,295 \text{ kg/m}^3$ s 20.947% kisika, a on se kroz noć potrošio u zatvorenoj prostoriji. Zato sam duboko udahnula i osjetila olakšanje. Temperatura je osjetno niža nego proteklih nekoliko dana. Vlažnost zraka čini se povećana. Sudeći po ovome, predstoji nam kišan i tmuran dan. I ja sam se tako osjećala. Pokislo. Kao da ne pripadam ovdje.

Prije samo nekoliko dana nisam voljela ovaj svijet. Znala sam da sam drugačija. Otežano disanje pratilo je svaki moj pokret. Alergije. Kihanje. Suhi kašalj. Nisam imala mnogo prijatelja, a i oni koje sam imala, smatrali su me čudakinjom. Kemija me oduvijek privlačila, a drugima je bila dosadna. Dok sam ja čitala knjige, moji su vršnjaci vrijeme provodili na društvenim

mrežama. Sestra me prihvatile takvu kakva jesam i nikada me nije osuđivala. Mama je sve znala. Da sam posvojena, priopćila mi je još prije nekoliko godina. S tim je bilo sve u redu. Nije se osjećalo. Jednako su me voljele bez obzira na to. No postojao je još neki razlog.

„Cureee, doručak!“ mamin glas je odagnao melankoliju.

Ušla sam u kuhinju. Sara je već sjedila za stolom.

„Cure, već sam rekla da ne možete odjeću ostavljati svugdje po kući! Jutros sam opet našla prljave čarape. To ne priliči djevojkama.“

„Da, mama!“ jednoglasno smo odgovorile.

Pokunjeno smo jele u tišini. Zatim je jedna pospremila stol, a druga krevete. Mama je otišla u trgovinu dok se Sara izmigoljila na trening. Ostala sam sama. U takvim trenutcima voljela sam bježati u stranice još nepročitanih knjiga. Moj mali kutak slobode. Ali toga dana više nisam imala što čitati. Mama nije stigla posudititi novu knjigu u knjižnici pa sam

bila prisiljena pronjuškati po polici s knjigama u dnevnom boravku. Stajala sam pred stablom punim neodoljivih voćaka. Nisam znala koju bih prvu kušala. Privukao me stari, debeli i prašnjavi hrbat. Kako ga dosad nisam vidjela? Stala sam na prste i izvukla smrdljivu knjižurinu. Dobro sam znala da se knjiga ne sudi po koricama. Naslov je bio oštećen i umrljan, potpuno nečitljiv. Nisam imala pojma što me očekuje. Nedostajala mi je još samo šalica toplog čaja. Udobno sam se smjestila i krenula čitati.

Planet 8ICH4 PO3 nalazio se nedaleko Zemlje, udaljen samo 845 svjetlosnih godina. Bio je to poseban planet. Na njemu nije bilo vode kao na Zemlji. Tekućine su nalikovale rijekama i jezerima, ali su bile ljubičaste i sladunjave. Nije bilo šuma, ni hлада, ni skrovišta. Samo prostranstvo livada. Raznobojnih. Poput njezinih stanovnika. Bilo ih je mnogo jer su ih rijeke natopljene slatkim kišama izbacivale svake minute. Dugobradi, čelavi i nespretni patuljci užurbano su skakutali između zujavih protona i fluorescentnih elektrona, koji su poticali njihovu lakomu želju za slatkim. Nije im bilo strano zagristi slasne molekule nečije ruke koja bi se ubrzo obnovila i postala još slađa. U ovom svijetu slada i sklada nitko se nije ljutio. Popraćeni smijehom miješali su se mirisi, okusi, zvukovi i boje. Stvarala se harmonija života.

Planetom su nekada vladali kralj i kraljica Ksenon i Radonia. Imali su kćer Dilantana i sina Livermora. Dilantanin je odnos prema bratu bio zaštitnički, a on je bio vražićak. Uvijek u pravu. Sve što

je Dilantana govorila bilo mu je dosadno. U svakom bratsko-sestrinskom odnosu mora biti nesuglasica. Ipak su se neizmjerno voljeli i svaki su trenutak koristili za zajedničko druženje. Sve se promijenilo kada je Dilantana naslijedila prijestolje. Nagrizla ih je želja za vlašću. Nakon toga njihove su nesuglasice završavale razilaženjem, nedovršenim svađama nakon kojih bi Livermor odlazio u svoje odaje, a Dilantana u svoj ozonski vrt. I njezina je kći Sea, kad je došla na svijet, voljela odlaziti ondje i družiti se sa svojim malim zmajem Fosforom. Ozonski vrt je bio najčišći i najmirisniji vrt na cijelom planetu. Njegova je boja bila plava. Sitno, meko, svijetloplavo cvijeće bilo je posvuda. U vrtu nije bilo trave, samo okate biljke odeblijalih sluzavih stabljika čiji su listovi nalikovali velikim slapovima. Kuda god bi princeza prošla, cvijeće bi dizalo svoje meke glavice. Kukci bi zaustavili let. Svaka bi životinja potrčala u Sein zagrljaj. Njihove bi se zjenice u njemu udvostručile. Sve bi jače mirisalo. Glasnije žuborilo. Natopljeno osjećajem spokoja i sreće.

„Dosadno! Još jedna priča o izmišljenom svijetu? Pa tko bi ovo čitao?“ Pogledam prema prozoru. Niz okno se vuku kapi kiše. Sporo sipi. Stvarno nemam izbora. Vraćam se knjizi.

Na Iteru, zelenom stvorenju ružnog lika, ali divnog mirisa, dojahala je Dilantana. Kraljica, velikih vodenoplavih očiju, pjegave, svjetlucavoj ljubičaste kože, koja je više podsjećala na ljsuske, čvrsto se držeći za Iterova leđa s kojih se širio miris cvijeća. Nije imala kosu

već joj je oko glave vijorio ledeni vjetar, a njezini su se rogovi sjajili kao da su načinjeni od bezbroj sitnih kristala. U ruci je nosila knjigu priča koje su Sea i Fosfor obožavali slušati.

Kada će se nešto početi događati? Monoton. Mislim da će preskočiti nekoliko stranica.

Sea je najprije osjetila podrhtavanje zemlje. Zatim užasan smrad sumpora. Roktanje. Lupanje. Tupe udarce koji su odzvanjali hodnicima. Zvukovi su bili sve bliži. Smrad sve jači. Znala je. Dolazi Livermor. Po nju. Da završi ono što je započeo. Osjećaj jeze popraćen hladnim trncima spustio joj se niz kralježnicu.

„Što je sad ovo? Koji Livermor? Je li on Dilantanin brat? Moram se vratiti. Možda na 34. stranicu?“ Grozničavo sam listala stranice.

Sea i Fosfor u ozonskom vrtu nestrpljivo su čekali Dilantanu da im pročita priču. Dugo nije dolazila. Zabrinuli su se. Prva ju je ugledala Sea. Dojahala je na Iteru. Sei ništa nije bilo jasno. Dilantana je izgledala zabrinuto. Ništa nije govorila. Posjela je Seu na Iterova leđa.

„Ti i Fosfor ostat ćete ovdje. Na sigurnom. Zaključat ću vas u podrum i vratit ću se po vas kada odu“, rekla je i ozbiljno je pogledala.

„Tko će otići?“ uplašeno je upitala Sea.

„Livermor. Vratio se i doveo svoju

sumporu vojsku. Želi nas uništiti i zavladati našim planetom. Jako je opasno. Zato ti i Fosfor ostajete ovdje i čekate da sve završi.“

„Ali, mama, Fosfor i ja možemo pomo...“

„Ne želim to slušati“, Dilantana prekine Seu. „Ostajete ovdje! Je li ti to jasno? Ja moram ići. Trebaju me.“ Na se vratima okrene i rekla: „Ako se dogodi... Ako dođe, samo protirljaj ruke i Fosfor će te spasiti.“ Zahajala je Itera i brzo odjurila prema Livermoru i njegovoj sumpornoj vojsci koja je već uništila dio planeta pa i ozonski vrt.

Oblio me znoj. Knjiga mi skliznu niz ruke. Osjetim snažnu povezanost. Kao srodnost. Kao da Seu pozajem oduvijek. I nju i Dilantanu i Fosfora. Sve se činilo poznatim. I likovi i događaj i priča...

Dok se Dilantana sa svojom jodnom vojskom borila protiv Livermora, Sea je sjela u kut, šćućurila se, stavila glavu na koljena i lila suze. Jecala je iz svega glasa. Borba je bila nemilosrdna. Iako se Dilantana trudila i davala sve od sebe, Livermor se činio nepobjedivim. Gubila je snagu, a on je samo jačao. Poput nezaustavljive sile približavao se dvorcu. Sea je najprije osjetila podrhtavanje zemlje. Zatim užasan smrad sumpora. Roktanje. Lupanje. Tupe udarce koji su odzvanjali hodnicima. Zvukovi su bili sve bliži. Smrad sve jači. Znala je. Dolazi Livermor. Po nju. Da završi ono što je započeo. Osjećaj jeze popraćen hladnim trncima spustio joj se niz

kralježnicu. Stajali su pred vratima. Osjetila je njegovu negativnu energiju. Vrata su se srušila. Ugledala ga je. Crn. Ogromne crne oči. Oštar ju je pogled prostrijelio. Jahao je na divljoj svinji. Žutoj i smrdljivoj, prekrivenoj tvrdim, crnim oklopom kakvog je imao i sam Livermor. Osjetila je kako se njezin strah pretvara u odlučnost i želju za osvetom. Ustala je i sasvim sigurno stala pred Livermora. Ruke su joj se počele žariti. Sve ju je tjeralo da ih protrlija.

I mene sve tjera. Imam osjećaj da mi ruke gore. Osjećam i smrad. Kao da sam ondje. Kako je to moguće?

Sea se sjetila majčinih riječi. Protrljala je ruke. Fosfor se pojавio. Ovoga puta nije bio mali zmaj kakvog je pamtila, njezin drug iz igre u ozonskom vrtu. Bio je velik. Snažan. Rigao je močvarni plin. U trenu je zaštitio Seu. Livermor i sva njegova vojska nestali su u plamenu razornog učinka Fosforove vatre. Ostali su samo pepeo i žar. Ali i planet je bio uništen. Moralo se otići. Fosfor se okrenuo, raširio krila, zagrlio Seu i poletio.

Zar je to sve? Ne, nemoguće! Ima još stranica. Vrti, vrti. Sve su prazne. Ali... Ne može ovako završiti. Kamo su otisli? Što je ovo? Glupost. Ljutito zatvaram knjigu. Dosta je. Ruke mi se i dalje žare. Protrljam iščekujući ishod. Pogledam ih. Jesam li sišla s uma? Očekujem da će se zmaj iz bajke izrodit iz mojih dlanova. Neobjasnjava sila tjera me da ih i dalje trljam. Žarenje prestaje. Bljesak. Kao da je netko upalio milijun šibica istovremeno. Zar se ovo uistinu

događa? Preda mnom stoji on, njezin drug iz igre u ozonskom vrtu. Promatra me grimiznim očima. Začudo ne osjećam strah. Naprotiv moje ga ruke već grle. Iako je njegov crveni, rožnati pokrov grub i hladan, obuzima me osjećaj sigurnosti i toplina njegove ljubavi. Želim zauvijek ostati u ovom trenutku. Fosfor zadrhti i nestane.

Nagonski se okrećem prema vratima sobe. Mama. Šuti i gleda u otvorenu knjigu na podu. Na licu joj se ocrtavaju tuga i olakšanje. Osjetila je isti miris šibica kao i u kišnoj noći kada me je pronašla, usnulu i samu, s knjigom u ruci.

„Hej, mama“, nesigurno se osmjehnem.

„Saznala si? Nadala se sam se da ćeš barem još neko vrijeme biti samo moja mala curica.“

„Ali ja ostajem tvoja“, sigurno sam rekla.

Zagrlila me čvrsto. Zaštitnički. Osjetila sam olakšanje. Sada znam zašto sam drugačija. Ja sam princeza bez planeta. Sasvim posebna i svoja. I napokon potpuna.

Young Adult i Urban Fantasy su dva često vezana žanra. Barbara ih je ovđe također izvrsno povezala... ili da kažemo - zakuhala?

I ovđe sve započinje knjigom... Potpuno običnom knjigom koja sakriva neobičnu poruku

Napitak za sreću

Barbara Bosanac

7.r., O.Š. Dubovac, Karlovac

„Oprostite što kasnim,“ Ela je uletjela u učionicu, „alarm se nije upalio na vrijeme.“

„Sjedni“, profesorica prosikće i nastavi ispisivati primjere na ploču.

Ela sjeda u predzadnju klupu tik do prozora. Preko puta nje sjedi Maja koja ne obraća pozornost na Elu i nastavlja prepisivati zadatke s ploče. Ela vadi knjige iz kemijske i počinje žurno prepisivati zadatke. Njena smeđa kosa, koju se moglo usporediti s rodinim gnijezdom, padala joj je u oči i škakljala nos. Ujutro nije imala dovoljno vremena da se spremi pa je samo nabacila tajice i svoju najdražu majicu te izjurila iz kuće. Nakon četrdeset mukotrpnih minuta, koliko je još ostalo od sata, napokon je zazvonilo to spasonosno zvono. Cijeli je razred izjurio iz učionice na hodnik.

„Ideš k meni poslije škole?“ Ela upita Maju.

„Da, ali nakon što napišem zadaću“, odgovorila je Maja.

Elina je soba bila malena, ali udobna. Bijele zidove ukrašavale su uokvirene slike i police s knjigama. Pod malenim prozorom bio je smješten njen pretrpani radni stol. Kroz taj prozor pružao se ne baš zanimljiv pogled na zid susjedne zgrade pa Eli nisu

niti trebale zavjese koje bi je spriječavale od zurenja kroz prozor. Sобу je upotpunjavao uski krevet s crnim uzglavljem i visoki ormar s ogledalom na vratima. Ela je sjedila na mekanoj uredskoj stolici dok je Maja ležala na njenom krevetu listajući časopis. Maja i Ela poznaju se od prvog razreda i od tada su nerazdvojne. Odgovarale su si kao poklopac loncu. Maja je bila niska. Plava kosa, plave oči i pjegasti obraz činili su njeno lice. Maja je uvijek više voljela sportove dok je Ela voljela čitati knjige. Maja je trenirala odbojku, a Ela je glumila u dramskoj grupi. No, usprkos tim razlikama imale su mnogo toga zajedničkog. Uvijek su si pomagale pa je tako Ela, kada je Maji trebala pomoći oko lektire, uvijek bila tu kako bi u detalje Maji prepričala radnju knjige. Maja je s Elom vježbala kada je Eli trebala bolja ocjena iz košarke ili bilo kojeg drugog sporta.

„I što sada čitaš?“ Maja je zatvorila časopis i lijeno došetala do Ele. Znala je napamet raspored Eline sobe pa je znala gdje Ela drži knjige iz knjižnice. Došetala se do police i izvukla jednu knjigu.

„Percy Jackson, zanimljivo“, prelistala je knjigu.

„Trebala bi je pročitati, stvarno je odlična!“ Ela usklikne.

„Pogledala sam film“, Maja odvrati prelistavajući knjigu u potrazi za slikama.

„Koliko ti puta moram reći da to nije isto?“ odvrati Ela.

Maja je još neko vrijeme listala po knjizi sve dok joj za oko nije zapelo nešto malo i šareno. Zaustavila se na toj stranici i pogledala u maleni zeleni papirić.

„Kakav je ovo papirić?“ upitala je polagano odljepljujući papirić iz knjige.

„Ah, to... To je poruka.“ Ela joj uzme papirić iz ruke.

„Da, to vidim i sama, ali zašto bi netko ostavljao poruke u knjigama?“ upita Maja.

„Da bi se dopisivao“, Ela joj pojasni.

„Kako bi se, molim te, ljudi mogli dopisivati preko knjiga?“ Maja upita.

„Joj, pa zar ti ništa ne znaš. Osoba koja ostavlja poruku na papiriće napiše komentare o nekom poglavlju i potom ih zaliđe na kraju tog poglavlja. Na kraju knjige ta osoba ostavi papirić na kojem je napisan datum. To je datum kada će ta osoba ponovno doći posudititi tu istu knjigu. Ako su se tebi svidjeli komentari koje je ta osoba ostavila, možeš sačuvati komentare. Ako se želiš nastaviti dopisivati s tom osobom, na kraj te knjige moraš zaliđe na papirić na kojem je naslov djela i ime autora sljedeće knjige. U toj sljedećoj knjizi ti ostavljaš poruke na kraju poglavlja i datum. Kada ta osoba ponovno dođe po knjigu, vidjet će tvoju poruku s naslovom i autorom te će posudititi tu knjigu, pročitati tvoje poruke, staviti novi naslov i novog autora i tako sve u krug“, Ela je pojasnila.

„Vau, što je sljedeće? Neki tajni jezik kojim se služe štreberi?“ Maja se nasmijala.

„Ustvari da, zove se klingonski“, našalila se Ela.

„I ti se tako dopisuće s nekim?“ Maja pogleda Elu.

„Da, ali u porukama ne pišemo ništa nevezano za knjigu. To je ustvari i neko nepisano pravilo. Nikakvi osobni podaci ili išta slično. Ustvari je i zanimljivije tako. Ja niti ne znam dopisujem li se s curom ili dečkom. Iako pretpostavljam da je cura, zbog rukopisa“, Ela se neugodno nasmiješi i zaliđe na papirić natrag u knjigu.

„Ja stvarno ne razumijem kako je tebi ovo zabavno, ali s vredrije strane barem ču se jednog dana moći hvaliti da je moja najbolja priateljica osvojila Nobelovu nagradu. Imaš li neki naziv za tu osobu ili ju jednostavno zoveš osoba?“ Maja pospremi knjigu i ponovno sjedne na Elin krevet.

„Hm, dobro pitanje. Nikada baš nisam razmišljala o tome. Ne znam, kako bi ju ti nazvala?“ upita Ela.

„Nazovi je čudakinja. Nitko se drugi, osim čudaka, ne bi tako dopisivao“, Maja doda.

„Onda bi to značilo da sam i ja čudakinja. Mislim da ču je nazvati Alisa. Prva knjiga u kojoj sam vidjela njene poruke bila je Alisa u zemlji čudesa“, Ela je izjavila.

„Ela ma... O, bok, Majo! Mama je rekla da vas pitam želite li jesti palačinke i ako da, želite li ih jesti ovdje ili u kuhinji?“ Elin brat Danijel uletio je u sobu.

Danijel je bio dvije godine mlađi od Ele. Imao je istu tamnu kosu kao i Ela, ali je zato imao zelene oči dok je Ela imala smeđe. Bio je tipičan slučaj mlađeg brata te mu je cijelodnevni posao bio ometati Elu u svemu što radi. Trenirao je nogomet u obližnjem nogometnom klubu. U školi voli biti u

središtu pažnje pa često ometa nastavu.

„Hvala, Dan. Da, želimo jesti palačinke i da, bilo bi lijepo kada bismo ih mogli jesti ovđe“, Ela mu odvrati.

„U redu, reći će mami da ne želite palačinke i da ste mi dale dopuštenje da pojedem vaše“, Danijel se polagano povlačio ih sobe čekajući Elinu reakciju.

„Dan, da se nisi usudio!“ Ela povikne i ustane sa stolca.

„U redu, u redu, samo te zezam, daj se smiri!“ Danijel dovikne i pobegne iz Eline sobe.

Sljedećeg jutra Elu je na ulazu u školu zaskočila Maja. „Sretan rođendan!“ Maja se izderala Eli u uho.

„Hvala, Majo, već si me zvala u ponoć, ne moraš mi opet čestitati!“ Elini su se obrazni zarumenili. Maja se izderala tako kako da ju je vjerojatno čulo pola škole. Na Eli se vidjelo da je danas njezin dan. Bila je sretna, mnogo sretnija nego bilo tko drugi u školi. Čak se i potrudila splesti svoju neurednu smeđu kosu u dvije pletenice. Teška torba nije joj bila teret, već ju je nosila kao da je prazna. I imala je svako pravo biti sretna. Sve joj se poklopilo kako bi imala najbolji četrnaesti rođendan. Bio je petak, jedini dan u tjednu kada su imali četiri školska sata te danas nisu pisali nikakve provjere niti testove.

„I kada slaviš?“ upitala je Maja.

„Sljedeću nedjelju“, odgovorila je Ela.

Zadnji sat imali su tehnički. Maja i Ela sjedile su u zadnjoj klupi i razgovarale dok su pokušavale završiti vješalicu za ključeve.

„Hoćeš li pozvati Kikiju?“ Maja pogleda prema dečku koji je sjedio u prvoj klupi.

„Naravno“, Ela odvrati.

„Ne moraš ga zvati samo zbog mene“, Maja skrene pogled s Kikija i uputi ozbiljan pogled Eli.

„Ne brini. Ne zovem ga samo zbog tebe. Zvala sam ga na rođendane i prije nego što si se zacopala u njega. Uostalom, prijatelji smo, znaš?“ Ela ju podsjeti.

„Tiše, još mi samo treba da te netko čuje, ili još gore da te on čuje“, Maja šapne.

„Neće nas nitko čuti, daj se ne brini“, Ela odvrati i lagano podbode Maju svojim laktom.

Poslijepodne se Ela uputila u knjižnicu. Danas je trebala kupiti knjigu koju joj je Alisa ostavila. Ušla je u knjižnicu i uputila se ravno uza stube prema odjelu za djecu i mlade. Brzim korakom kretala se između polica sve dok nije došla do police na kojoj se nalazila knjiga koju je posudila prošli put. Uzela je knjigu s police, otvorila zadnju stranicu i ugledala novu poruku. Ono što se isticalo kod ove poruke bilo je da na njoj nije bilo nikakvog naslova niti autora. Na papiriku je samo pisalo slovo G i brojevi 2 i 5. Naravno, Ela je znala što to znači. To je bila lokacija. Brzo je odlijepila papirić, vratila knjigu na policu i potrčala natrag kroz police. Zaustavila se u redu polica koje su sadržavale djela autora čija su prezimena počinjala na G. G je označavalo prezime autora, broj 2 značio je druga polica, a broj 5 značio je peta knjiga. Ela je prebrojala knjige sve dok joj se prsti nisu zaustavili na petoj knjizi. Izvukla je knjigu iz police i polagano prelazila po njenim koricama. Bila je to knjiga crvenih korica, bez ikakve slike ili imena autora. Na koricama je zlatnim slovima bila ispisana jedna jedina riječ: Napitci. Ela polagano otvorila knjigu iz koje ispadne bijeli komad papira. Ela ga podigne i pročita poruku.

„Draga Ela, u jednoj od svojih poruka napisala si kako jedan lik iz knjige slavi rođendan istog datuma kada i ti. Ne moram te podsjećati da si prekršila pravilo o privatnosti. Bilo kako bilo, sretan ti rođendan! Smatraj ovu knjigu kao rođendanski poklon od mene tebi. Nadam se da će ti se knjiga svidjeti i da ćeš isprobati neke od recepata! S ljubavlju, Anonimka“

Ela je bila u šoku. Kako je Alisa znala njeno ime? Čemu služi ova knjiga? Sa sramom se prisjetila kako je u jednoj poruci koju je ostavila u knjizi Sestrinsko proročanstvo napisala kako ona i Lea slave rođendan na isti dan. Pripada li ova knjiga uopće knjižnici? Ela brzo otvorila zadnju stranicu knjige i teško uzdahne kada vidi da nema listića za posudbu niti koda. Spremila je knjigu u torbu i žurno napustila knjižnicu. Alarm na izlazu nije zazvonio što je bio dokaz da je ova knjiga ostavljena u knjižnici posebno za nju.

„Čekaj, čekaj, uspori, diši, i sad ponovi što se desilo“, Maja je sjedila na krevetu pored Ele i smirivala ju. Dojurila je do Ele čim ju je Ela nazvala.

„Alisa zna moje ime. Ja joj nikada nisam rekla svoje ime. Znala je da mi je danas rođendan i kupila mi je ovu knjigu, a u knjizi je bila ova poruka. Prvo sam pomislila da se radi o napitcima za glavobolju ili o nekoj vrsti narodne medicine, ali kada sam ju prelistala, vidjela sam da se radi o vješticijim napitcima!“ Ela prelista knjigu.

„Pa što? Možda je to kao neka fantasy enciklopedija o napitcima“, Maja je predložila.

„Ali zašto bi enciklopedija imala navedene sastojke i recepte?“ upita Ela. „Uostalom, zašto bi u poruci napisala da se nada kako će isprobati neke od recepata?“

„Ela, ne znam. Iskreno mislim da malo pretjeruješ. Ne postoji ništa slično magiji ili magičnim napitcima. Hajde, nemoj se zamarati tim glupostima. Možda si u jednoj poruci zabunom napisala svoje ime. Može ovako, ako te to stvarno bude mučilo, sutra ću doći k tebi pa ćemo napraviti jedan od tih napitaka, može?“ Maja ju je pokušavala razvedriti.

„Može“, Ela joj odvrati.

Sutradan je Ela bila sama kod kuće. Njeni roditelji otišli su u Zagreb na Danijelovu nogometnu utakmicu. Pozvala je Maju u goste kako bi joj pravila društvo.

„Čuj, Majo, hajdemo mi isprobati one napitke“, predložila je Ela.

„Znala sam da ćeš me nagovoriti na to. Samo, ja ti nemam nikakvih krila šišmiša, a žabljih krakova mi je baš ponestalo“, našalila se Maja.

Prijateljice su otišle u kuhinju i otvorile tu misterioznu knjigu. Iznenadile su se kada su vidjele da su sastojci sasvim obične namirice, a ne zmijske oči. Svaki se napitak činio boljim od drugoga. Bilo je tu ljubavnih napitaka, napitaka za smanjivanje, napitaka za nevidljivost, ali bilo je tu i napitaka za rast kose i nožnih noktiju. Cure su se na kraju odlučile za napitak poslušnosti. Sastojci su bili poprilično jednostavniji. Voda, ocat, narančina kora, papar, sir i masline bilo je sve što im je trebalo. Nakon pola sata mućkanja i pažljivog čitanja recepta napokon su bile gotove. Završena tekućina izgledomje više podsjećala na neki narančasti koktel nego na napitak.

„Ja to neću pitи“, Maja je priopćila.

„Bila si u pravu. Ništa se ne događa. Bila sam naivna što sam povjerovala u magiju“, Ela je rekla dok je čistila ostatke sastojaka za napitak.

„Naravno da sam bila u pravu“, Maja se nasmiješi. „Donijela sam neki novi film. Napravi kokice pa čemo gledati, može?“

„Može“, Ela odgovori razočarano gledajući u propali napitak.

Kada je film završio, Maja je otišla kući, a ubrzo su se vratili i Elini roditelji. Ela je pomagala mami s večerom kada je u kuhinju ušao Danijel.

„Joj, hvala ti Ela, baš mi je trebao sok“, oglasio se Danijel primivši čašu s napitkom.

„Dan, NE!!!“ Ela se izderala preko kuhinje. Ali bilo je prekasno. Danijel je popio napitak i zbumjeno gledao u svoju sestru koja se derala svim plućima.

„Ela, jesli li dobro?“ upitala ju je mama.

„Da, jesam, samo malo vježbam dramatičnost za dramsku grupu“, slagala je Ela.

„Zamolila bih te da ne vježbaš tako glasno i po mogućnosti ne u kuhinji“, dodala je mama.

„Naravno. Evo idem u sobu. Dan, podi sa mnjom“, Ela je izašla iz kuhinje i povukla Danijela za sobom.

„Jesi li u redu?“ upitala ga je u hodniku.

„Da, zašto ne bih bio? Samo je onaj sok bio odvratan. Mislim da se pokvario“, odgovori Danijel.

„Osjećaš li se čudno?“ ponovno upita Ela.

„Ne. Trebam li se osjećati čudno?“ upita Dan.

„Ne znam“, odgovorila je Ela i otišla u svoju sobu.

Tek što je Ela sjela za svoj radni stol, čula

je kako ju Danijel doziva. Izašla je iz sobe, a Dan je i dalje stajao na istom onom mjestu gdje je stajao maloprije.

„Što je?“ Ela nestrpljivo puhne pramen kose s nosa.

„Ne mogu se pomaknuti“, Dan nervozno odgovori.

„Molim?“ Ela se sledi na mjestu.

„Pokušao sam se maknuti kad si otišla, ali nisam mogao“, on objasni.

„Ma nemoj me vezati. Pomakni se“, Ela odgovori. Nije željela vjerovati u učinak napitka.

Danijel se odjednom pomakne, a Eli sine ideja. Maja i ona radile su napitak poslušnosti. Danijel je popio napitak i sada sluša svaku Elinu naredbu. Ela je naredila Danijelu da se ponovno pomakne, da pjeva i da skače, a kada je Danijel shvatio da to ne radi svojom voljom, nego da ga Ela kontrolira, uputio joj je očajan pogled.

„Što mi to radiš?“ upitao je.

„U moju sobu“, pokazala je prstom prema vratima.

„Onaj sok koji si popio bio je ustvari napitak koji smo ja i Maja napravile. Prije nego što išta kažeš, ne, mi nismo vještice i ne, ne znam kako da te prestanem kontrolirati“, Ela mu uputi ozbiljan pogled.

„O, moj Bože! Sada ne mogu ništa raditi bez da mi ti to ne narediš. Kako će se ja ponašati normalno ako ne mogu niti sjesti sam od sebe? I kako ste vas dvije napravile napitak?“ Dan je poludio.

„Smiri se“, Ela je rekla, a Dan je ušutio. „Smislit ćemo nešto. Moramo samo izdržati do spavanja. Bez stalnog konzumiranja

učinak će vjerojatno nestati. Ja sam dobila neku knjigu s napitcima pa smo Maja i ja pokušale napraviti jedan. Ma duga je to priča...hm...reći ću ti sutra, a sada idemo na večeru.“

Nakon večere Ela je naredila Danijelu da se spremi i ode u krevet. Ela je polagala sve nade u svoju teoriju, jer ako napitak ne popusti, Danijel, a i ona, u ozbiljnoj su nevolji.

U ponedjeljak u osam sati ujutro Maja je svjedočila čudnome i rijetkom prizoru kako Ela i Danijel zajedno dolaze u školu. Inače bi Danijel dolazio ranije, a Ela kasnije, ali sada su hodali jedan pored drugoga.

„Što se desilo?“ upitala je Maja.

„Onaj napitak djeluje. Dan ga je popio i sada ga mogu kontrolirati. Ne može ništa sam. Jučer sam se cijeli dan morala brinuti za njega, a u ono malo slobodnog vremena tražila sam protuotrov. Čini se da je Alisa otrgnula stranice s receptima za protuotrove. Recepti za protuotrove nalaze se na kraju. Pogledala sam u kazalo, ali kada sam došla do kraja, vidjela sam da su te stranice otkinute“, Ela joj panično šapne u uho.

„Nema šanse!“ Maja usklikne. „Zna li on za Alisu?“

„Da. Bolje je da zna sve, nego da zapitkuje“, Ela uzdahne.

„Pa uvijek mu možeš naređiti da prestane“, Maja se nasmije.

„Maja ovo nije smiješno“, Ela prosikće i uputi joj oštar pogled.

Nakon škole Maja je došla k Eli. Ona, Ela i Danijel sjedili su zajedno u Elinoj sobi pokušavajući naći protuotrov za napitak. Maja je pretraživala internet, a Ela je listala

knjigu koju joj je poklonila Alisa. Listala je užurbano sve dok joj za oko nije zapela jedna stranica.

„Ljudi, pogledajte ovo! To je napitak za sreću. Ako popijemo napitak za sreću, moći ćemo naći protuotrov jer će nam sve polaziti za rukom“, predložila je Ela.

„To je odlična ideja, Ela! Idemo ga odmah pripremiti!“ usklikne Maja.

„Priprema ovog napitka nije jednostavna. Ovdje ima pola sastojaka za koje ja u životu nisam čula, a i piše da se priprema tri dana“, razočarano uzdahne Ela.

„Ali ovo nam je najbolja šansa da oslobođimo Danijela. Samo moramo sve isplanirati. Nabavimo sve sastojke, a onda se bacamo na pripremu“, rekla je Maja.

Nisu imali vremena na bacanje. Napravili su popis svih sastojaka i pronašli one koje imaju u kući. Ostale nepoznate sastojke su potražili na internetu. Većina se tih sastojaka mogla nabaviti u trgovinama zdrave hrane pa su se uputili u jednu takvu trgovinu. Kada su nabavili sve sastojke, dobro su pročitali recept i potom se bacili na pripremu. Prvi dio pripreme bio je gotov pa su sada, prateći upute iz recepta, morali ostaviti napitak na hladnometu mjestu preko noći. Dogovor je bio da će Ela donijeti napitak i sastojke u školu kako bi ga ona i Maja mogle pripraviti na odmoru, dok će čekati sat njemačkog. Napitak su držale u termosici kako nitko ne bi ništa posumnjao. Kako su bile u žurbi, uspjele su nadodati samo nekoliko sastojaka prije nego što je počela nastava. Prema uputama dovršeni je napitak trebao biti žute boje, ali ono što su one doobile, nalikovalo je na smeđu kašu. Zvonilo je za početak sata te su učenici počeli ulaziti u učionicu. Profesor je kao i obično kasnio pa je učionicom odzvanjala galama. Na njemački je išla samo polovica razreda, ali su zato taj

sat bili najglasniji. Taman kada je Ela ušla u učionicu, dva su se dečka počela ganjati uokolo. Gurnuli su Elu kojoj je iz ruke pala termosica. Napitak se razlio u veliku lokvu posred učionice. Ela i Maja su zastale. Iz prolijenog napitka počele su izlaziti smrdljive pare.

„Majo, trči van!“ Ela ju je povukla za rukav.

Djevojke su istrčale iz učionice. Rukavima su prekrile nos i usta kako ne bi udisale pare. Nakon jedne minute iz učionice su počeli istrčavati i ostali učenici. Lica su im prekrivale crne mrlje veličine graška. Djeca su vrištala, a profesor je dotrčao iz zbornice i panično mahao rukama.

„Ela, što smo to učinile?“ Maja joj uputi očajan poged.

„Nešto jako loše“, odgovori Ela.

Tog dana uopće nije bilo njemačkog. Učenici su pregledani i poslani kući. Profesori su posumnjali da je to neka vrsta alergijske reakcije. Kada su pitali Maju i Elu zašto one nisu prekrivene crnim mrljama, one su rekle da su osjetile smrad pa su napustile učionicu prve. Nakon njihove izjave profesori su zaključili da to ima neke veze s uređajem za klimatizaciju pa su zabranili ulazak u tu učionicu. Maja i Ela dogovorile su se kako će Ela sama napraviti napitak kod kuće. Prema njihovim računanjima, bez dalnjih komplikacija, napitak bi trebao biti gotov do petka. Ako im u petak sve podje za rukom, pronaći će protuotrov pomoću kojeg će se sve vratiti u normalu.

U srijedu je Elin razred više nalikovao na zoološki vrt nego na razred. Ispostavilo se da para iz neuspjelog napitka nije samo trajno oštetila njihova lica nego im je i poremetila ponašanje. Sve se izvrnulo.

Odlikaši su počeli dobivati jedinice, a slabiji su učenici imali natprosječni kvocijent inteligencije. Disciplinirani učenici su imali napadaje bijesa, a nasilnici su izvodili vježbe disanja. Unatoč tome što su im lica bila puna mrlja, ravnatelj je izjavio da učenici i dalje moraju ići u školu. Djevojke su svoje mrlje uspjele prekriti s nekoliko slojeva šminke, ali zato dečkima nije bilo pomoći.

„Vidiš li ti ovo?“ upitala je Maja Elu.

„Stvari postaju sve gore i gore. Rekla sam Danijelu da se pravi da ga boli trbuš jer ga ne mogu kontrolirati dok je u školi, a ni ovdje nema baš nikakvog napretka“, Ela uzdahne.

„Pa, da si bila pažljivija, nikada ne bi ni razlila taj napitak“, Maja odbrusi.

„Majo, znaš da ja nisam kriva“, rekla je Ela.

„U pravu si. Ne znam što mi je. Kako napreduje napitak?“

„Dobro. Ostavila sam ga da se hlađi preko noći i nastavitiću kad dođem doma! Sve ide po planu!“ Ela uskljikne tako kako da se pola razreda okrene prema njoj.

„A što je s Alisom?“ upitala je Maja.

„Danas ja ostavljam knjigu i uzimam onu koju mi je ostavila. Pitala sam ima li recept za protuotrov“, rekla je Ela.

„Čuj, razmišljala sam. Vidjela sam kako je dobro onaj napitak za kontrolu ispaši. Bi li ti mogla napraviti ljubavni napitak?“ upitala je Maja. „Za mene i Kikija!“

„Majo, voljela bih, ali vidjela si što se desilo. Stvarno nam ne treba još problema. Znaš da se napitci ne mogu poništiti“, Ela odgovori.

„Znala sam! Nikada mi ne bi pomogla.

„Sve hoćeš zadržati za sebe!“ Maja se izderala.

„Majo, znaš da nije tako!“ Ela odgovori.
„Ti ne misliš tako. To je samo od pare.“

„Ja sam izašla na vrijeme, nemoj lagati“, Maja odbrusi.

„Ali si ju ipak udisala. Ti se nisi micala sve dok te ja nisam povukla“, rekla je Ela.

„Ne laži! Stvarno se nadam da će ti ovaj napitak uspeti jer će ti trebati sva sreća ovoga svijeta da me nagovoriš da se opet družim s tobom“, rekla je Maja i odmarširala dalje od Ele.

Ela je bila na rubu suza. Nije mogla ovo riješiti bez Maje. Znala je da je Maja pod utjecajem pare, ali ju je svejedno zaboljelo ono što je rekla. Jedina pomoć koja joj je sada preostala bio je Danijel. Zvonilo je za sat i Ela se uputila prema učionici. Na ulazu u učionicu okrznula je Leu, svoju staru prijateljicu. Pod nogama joj se našao papirić. Bio je to maleni komad bijelog papira. Ela ga je brzo pokupila i sjela u klupu.

„Zašto smo ovdje?“ Dan je upitao Elu.

Bili su u knjižnici. Poruka koju je Ela našla na podu bila je od Alise.

„Pročitaj“, Ela naredi.

„Kako ti ide bez protuotrova? Počinjem misliti da ona nezgoda pod njemačkim nije bila slučajna. Ako tako jako želiš te istrgnute stranice, pomoći će ti. Možeš ih naći u jednoj od priča koje smo čitale. S ljubavlju, Alisa“

„Nije li to ona čudakinja koja ti je kupila knjigu? Kako je ona znala da ju zovete Alisa?“ upita Danijel.

„Još važnije, kako je znala da sam prolila napitak? I što ako je ona pokvarila napitak?

Alisa mora biti netko iz škole“, rekla je Ela.

„Ili može biti sveznujuća vještica. Već ti je dala napitke, zašto ne bi mogla imati neku kristalnu kuglu? Mislim, koje bi dijete nosilo uokolo knjigu s čarobnim napitcima? Još bolje pitanje, zašto bi dijete uopće znalo čarati?“ rekao je Danijel.

„Stvarno me više ništa ne može iznenaditi“, priznala je Ela.

„I što mi ono radimo ovdje?“ ponovno upita Dan.

„Naći ćemo sve knjige koje smo nas dvije čitale i prelistati ćemo svaku od njih. Danas ćemo prolistati deset i sutra deset knjiga“, Ela objasni i uzme knjigu s police.

Danijel i Ela prelistavali su knjigu za knjigom, ali u niti jednoj nisu uspjeli pronaći otigrnute stranice. Srijeda je proletjela i došao je četvrtak. Napitak se privodio kraju, ali Ela i dalje nije našla izgubljene stranice. Dan je ponovno bio prisiljen listati knjige s Elom.

„Znam!“ usklknula je Ela zaklapajući Harryja Pottera. „Alisa je rekla da će ih naći u priči koju smo zajedno čitale, a ne u knjizi. Mi smo zajedno čitale Harryja Pottera, a u sedmom se nastavku spominje bajka o tri brata. Ta se bajka nalazi u knjizi Bajke Badra Beedla. Sigurno je tamo sakrila stranice!“

Ela je jurila kroz police sve dok nije došla do police na kojoj je stajala ta knjiga. Danijel je dojurio za njom. Nažalost, knjiga je bila posuđena, a knjižnica je imala samo jedan primjerak. Tada Elu netko potapša po ramenu, a ona se okreće i ugleda Leu.

„Ovo tražiš?“ upitala je Elu.

„Da, hvala“, Ela promrmlja. Lea joj je bila sumnjiva.

„Vjerojatno misliš da sam ja ona koja ti je poklonila knjigu s napitcima, ali nisam. Tu sam da ti pomognem. Tko god je sakrio ove stranice od tebe, nije htio da ih nađeš. Znam da si vjerojatno zbumjena, ali dopusti mi da ti objasnim. Shvatila sam što se događa kada sam vidjela što se desilo onima koji su bili na njemačkom. Mogu ti samo reći da ta osoba ne želi da uspiješ pripraviti napitak za sreću“, rekla je Lea.

„Zašto?“ upitala je Ela.

„Zato što to nije osoba kao što smo mi. Nije ni vještica, ali nije ni čovjek. Tako nešto zove se mag. Jedini način na koji ćeš se riješiti maga je da uništiš svoju nesreću magovim darom. Tebi je Alisa darovala knjigu s napitcima, ako uspiješ pripraviti napitak i sve ispraviti, mag će nestati“, rekla je Lea.

„Kako ti znaš sve ovo?“ upitala je Ela.

„Bolje da znaš što manje. Recimo samo da su magovi obiteljska legenda koja je čini se istinita“, rekla je Lea i nestala među policama.

S napokon pronađenim stranicama Ela je mogla pripraviti protuotrove. Jedini problem bio je taj što je bilo dvostruko teže pripremiti protuotrov nego napitak za sreću. Napitak za sreću bio je gotov u petak. Ela je popila napitkom za sreću sve joj je išlo od ruke. Prvo je oslobođila Danijela. Najveći problem bilo je kako izljeići učenike. Ela je mozgala sve dok joj ideja nije pala na pamet.

Elin je rođendan bio dosada najbolji rođendan u povijesti rođendana zahvaljujući napitku za sreću. Čak je i Maja došla iako se zaklela da neće doći. Elin je plan bio natočiti malo protuotrova u svako piće. Plan je upalio te su crne mrlje i čudno ponašanje odmah nestali.

„Ela, čuj ovaj ... žao mi je. Bila si u pravu kao i uvijek. Možeš li mi oprostiti?“ Maja je prišla Eli.

„Naravno da mogu“, Ela je povukla Maju u čvrsti zagrljaj.

„A što ćemo s knjigom?“ upita Maja.

„Imam plan. Dođi!“ rekla je Ela i primila Maju za ruku.

„Danijele, dođi i ti“, pozvala ga je Ela.

Ela, Danijel i Maja ušli su u dnevni boravak i otvorili peć koja je stajala u kutu. Ela je ubacila knjigu u vatru koja se naglo rasplamsala.

„Čekaj, nisam te pitala kako si sve ovo izvela? I što je s Alisom?“ upita Maja.

„Objasnit ću ti sve kasnije. Sada uživaj u zvuku pucketanja vatre“, rekla je Ela.

„Znaš, žao mi je to smo je spelili. Stvarno sam razmišljala da napravim ljubavni napitak za Kikiju“, našalila se Maja.

„Nije ti potreban ljubavni napitak. Vidjela sam kako te gleda“, odvratila je Ela.

„A što je s tobom? Ti ćeš zauvijek biti sretna?“ upitala je Maja.

„Ne. I ja sam popila protuotrov“, rekla je Ela.

„Šteta“, rekla je Maja.

Ela zagrljala Maju i s velikim osmijehom na licu kaže: „Nije šteta, dokle god je sve normalno i dokle god imam tebe za prijateljicu, ja sam najsretnija osoba na svijetu, čak i bez napitka za sreću!“

Zadnjih godina prijatelji mi govore kako sve više ljudi piše o čarobnjacima, ratnicama, zmajevima... Pitaju me piše li još tko znanstvenu fantastiku? O robotima, svemiru... Svemirskim brodovima? Filip piše! Evo nam je poslao jednu lijepu minijaturu u kojoj je na manje od jedne stranice predstavio cijeli školski program, i uz to svima jasno rekao čemu nas škole trebaju učiti! Filipe, u potpunosti se slažmo s tobom.... i pitaj učitelje ima li u twojoj školi još koji brod i za nas!

Škola za svemirske pilote

Filip Kostadinović

3.r., III. osnovna škola Bjelovar, Bjelovar

Avioni, letjelice, svemirski brodovi, satelitske ploče, klupe i stolice koje lete zrakom, učitelji koji lete na tanjurima i daskama, te učenici koji se stalno smiju i veseli su je škola za svemirske pilote.

Škola se nalazi naravno u svemiru gdje slobodno letiš od planeta, do planeta na svojoj letjelici. Učenici škole su svi stanovnici svemira kao i učitelji. Lijepo je kad se upoznaju Zemljani sa Marsovima ili Plutonovi sa Merkurovima. Razredi su podijeljeni s obzirom na letjelice.

Prvi i drugi razred se leti na metli, zatim na tanjuru (mislim ovom kuhinjskom tanjuru), nakon toga se leti na balonima, pa letjelicom na nožni pogon. Tada se tek ulazi u avion i na kraju u najnovije svemirske letjelice. Zanimljivo je da je u školi za svemirske pilote najvažniji predmet SMIJEH. Taj predmet je jako važan zato što učenike oslobođa straha od letenja. Svi učenici se puno moraju vrtiti kao na vrtuljku, penjati kao na najvišu planinu i padati na glavu kao u more. Kad se smiju tada to lakše uče. Učitelji predmeta SMIJEH su uvijek obučeni u odjeću koja nasmijava djecu. Umjesto imenika nose razne fućkale, neobične kape i knjige s vicevima.

Kad učenici završe predmet SMIJEH tad već postaju pravi piloti. Onda imaju predmet KREATIVNOST. Na tom predmetu na svoj način izvode letove, brzinu kojom će letjeti. Zadatak im je prije letenja samo da nacrtaju ili odglume kako će izvesti svoj let. Prema tome kako su izveli svoje letenje dobivaju učitelja koji s njima ulazi u letjelicu da im se ne bi slučajno nešto dogodilo.

Zadnji predmet u školi za svemirske pilote je ZAJEDNIŠTVO. Taj predmet uči učenike pravilima ponašanja kad lete na druge planete. Svaki planet ima svoju lozinku kako se spustiti na nju i svaki planet ima svoj način komuniciranja. Pošto u svemiru ima jako puno planeta postoji zajednički jezik i pismo kojim svi stanovnici svemira i njihovi piloti razgovaraju.

Ja sam sada tek u školi SMIJEHA i jako mi je veselo. Puno se vrtim i skačem i za sad sam zadovoljan svojom školom. Trenutno se nalazim na planetu Pluton i tamo pričamo jako puno viceva. Svi Plutonci su maheri u vicevima. Najdraži vic mi je; Zašto je važno ići u školu za svemirske pilote i pričati viceve s Plutnoscima? Zato kad se vratiš na Zemlju i uđeš u njihove škole ne zaplačeš od muke!

Zmajeva žena, Lea Vrbanović, 8.r., O.Š. Lučko, Lučko

Korak u petu dimenziju

Karla Bego, 2.r., Škola za primjenjenu umjetnost u Rijeci, Rijeka

Dunavski vodenčovjek (reljef), Ivona Ereš, 7.r., oš Pehlin, Rijeka

Evo još jedne fantastične priče, ovoga puta o posljednjem bunaru i izazovu s kojim se suočava njegova čuvarica.

Kad smo u Parseku prije dobijali ovakve priče, one su često bile segment romana u nastajanju. Skriva li se u nekoj Jeleninoj ladici začetak romana? Jer ako pažljivije pročitate, kraj ove priče može biti i početak sljedeće...

Čuvarica Bunara Nade

Jelena Janjić

4.r., Gimnazija Matije Antuna Reljkovića, Vinkovci

Ponekad je bilo nemoguće ne razmišljati što bi bila da nije bila tko je bila. Kay-el se gorko nasmiješi dok je gledala Etrin zalazak, osjećajući hladan metal pod prstima i udrušuti čisti šumski zrak. Krajičkom oka uhvati sjenku kako skakuće po kristalima koji su ležali raštrkani uokolo dokle je pogled sezao, pretvarajući plitku udolinu u polje puno malih šiljaka koji su se presijavalili na svjetlosti zalazeće zvijezde.

„Em-el“, progovori Kay-el glasom tek neznatno glasnijim od šapta; no nije niti morala glasnije, jer je znala da ju je njena sestra čula. „Zar me opet proganjaš?“

„Kay-el“, bio je jednostavan odgovor, bez ikakve naznake emocija. „Kay-el.“

Kay-el uzdahne i sklopi oči, proključi još jednom Etrine zrake koje su ju dovodile do ludila i Bunara – Bunar koji joj je uništio obitelj. Zvečkanje metalala o metal negdje u daljini prene je iz transa. Ne potrudivši se otvoriti oči, ona zapjevuši ispod glasa melodiju bez riječi, a kristali

zavibriraše, pozdravljujući na taj način pridošlicu.

„Zvijezda mi“, ženski glas, neprirodno glasan i prodoran zbog refleksije kristala, odjekne Dolinom kristala.

„Molim vas, budite tiho“, Kay-elin glas je, u potpunoj opreci, bio melodičan i jedva čujan, a opet posve razumljiv. „Kristali ne podnose buku svakodnevice.“ Ona ustane i otvori oči te nakrivi glavu, prepoznajući svoju gošću.

„Madam Ai'lin“, djevojka se nakloni starijoj ženi.

„Svećenice Kay-el“, Ai'lin joj odvrati s blagim naklonom glave. „Čast mi je upoznati vas.“

Kay-el je morala zagristi jezik kako ne bi rekla nešto što bi je moglo dovesti u probleme sa najmoćnijom ženom Altarisa; umjesto komentara, samo je zatakla odbjegli pramen svoje bakrenocrvene kose iza uha i namjestila osmijeh koji je

bio namijenjen isključivo političarima i drugim uglednicima koji bi povremeno svratili na hodočašće do Doline kristala i do Bunara Nade, za kojeg je ona bila zadužena.

„I meni vas, Madam.“ Tu je malo zastala. „Iako, Madam, nisam očekivala vaš posjet.“

Starija žena se nasmiješi blago; lažno, patronizirajuće. Kay-el ju poželi ošamariti samo da više ne gleda taj izraz. „Kako sam mogla doći u Dolinu i ne otići do Bunara Nade?“

Kay-el kruto kimne i okrene se na peti, skuti njene sive haljine vijoreći od naglog pokreta. *Da bar nisi došla, smeće jedno*, svećenica pomisli dok je hodala između kristala, vodeći Ai'lin do Bunara. *Nakon svega što si učinila, tek sad imaš hrabrosti doći – i to ovdje, od svih mesta*. Oblžnji kristal – onaj boje turmalina – zasvjetli i zavibrira. Kay-el se nije nasmiješila, ali njeno se držanje ispravi, a hod postade lagan i siguran, kao da korača po spužvi dok se približavala metalnoj grdosiji koja je bola oči svojim izgledom.

Kada bi imala vremena za razmišljanje o Bunaru, bez ijednog hodočasnika kojeg bi trebala odvesti do njega, Kay-el je običavala usporediti Bunar sa skulpturom spodobe koju je mogao načiniti samo izrod iz pakla: spirale su ukrašavale potporne lukove čiji su rubovi bili nazubljeni, kao da se tope, metalni zidovi bili su mjestimično uleknuti od vrućine Etrinih zraka, a prilika koja je izranjala iz krovišta Bunara imala je užasnuti izraz na licu – navodno, to je bila utjelovljena Altaris zgrožena nedostatkom Nade, no obliče je bilo toliko stvarno da se Kay-el mogla zakleti da se pomiče i diše; da je nekoć bila osoba, sada zarobljena – i mrtva – u neumoljivom

čeliku presvućenom najčišćim srebrom.

Bunar Nade bio je jedini preostali od nekadašnjih sedam Bunara Altarisa, i jedini čiji svećenici i svećenice nikada nisu nosili obojene uniforme: to im je u nedavno završenom građanskom ratu spasilo život – bilo je nemoguće 'zabunom' ubiti svećenika ili svećenicu Nade, s obzirom da su nosili isključivo sivo, što je ostatku puka bilo izričito zabranjeno i izdvajalo ih od njih. Drugi Bunari nisu bili te sreće: iako nikada nije posjetila niti jedno od mjesta na kojima su nekada stajali, Dee-kay, Vrhovna svećenica, jest te je svojim štićenicima donijela užasne priče o spaljenim Bunarima Sreće i Ljubavi, demoliranim Bunarima Obitelji i Ljudi, te oskvrnjenim Bunarima Života i Smrti.

Kay-el se stresla od same pomisli na ono što je čula, prsti automatski dodirujući naizgled obični komad zida i šarajući uzorke koje je tih dana i u snu mogla ponoviti bez greške, otvarajući vrata u malu prostoriju sa plitkom udubinom punom vode u podu, u kojoj su plivali lotusovi cvjetovi i malene papirnate barke sa lučicama i molitvama Nadi koje su razni hodočasnici ostavljali tijekom osam godina koliko je Kay-el služila, a neki od njih su bili ondje i mnogo, mnogo prije.

Ai'lin je zakoračila u sobu, pohlepnog izraza na licu, kada joj se djevojka ispriječila na putu prekriženih ruku.

„Ne smijete dalje“, Kay-el ju obavijesti, bezizražajnost na licu narušena sardoničnim izvijanjem usnica. „Takav je običaj.“

Ta je rečenica bila okidač.

„Svećenice Kay-el.“ Svako hinjeno poštovanje nestalo je sa ženinog lica kada

je prijeteći nagnula nad crvenokosu djevojku, njezina prosijeda kosa gotovo bijela u svjetlosti lučica i svijeća. „Altaris je moj planet.“

„To mi je poznato.“

„Onda znaš“, žena prosikće, položivši prijeteću ruku na Kay-elino rame, „da praznovjerje i gluposti nemaju mesta na mojoju planetu.“

Kay-el podigne obrvu, nimalo smetena naglom promjenom tona razgovora, tek reagirajući na neželjeni kontakt sa rukom, koju je gurnula sa svog ramena. „Nada – praznovjerje i glupost?“ upita ona, osjetivši vibracije kristala uokolo Bunara – nisu bili baš presretni tom izjavom. „Nadam se da će te znati objasniti hodočasnicima i narodu.“

Ai'lin zaškruće zubima. „Znala sam da je tvoj otac tvrdoglav budala, ali očigledno je to u obitelji Lysandre nasljedno.“

Kay-el se ukoči na spomen svoje obitelji. „Nemaš pravo govoriti o mojoj obitelji, gaduro jedna.“ Njezin je glas bio kao otopina cijanida – sladak i otrovan. „Ne nakon što si ih ubila.“

Usljedila je tišina. Ai'lin i Kay-el su se strijeljale pogledom. Iznenada, sjenka iz kuta sobe doplovila je do Kay-el i stala iza nje, upućujući svoj pogled pun razočaranja i gađenja starijoj ženi.

Ai'lin ustukne, rukama pokrivajući usta. „Da'vin Lysandre?“ šapne ona u nevjericu. „Kako?! Ti si – ti si mrtav!“ Čovjek – Da'vin – ništa ne odgovori, ali se gađenje na njegovom licu produbi.

Kay-el se brzo okreće i šokirano krikne jednu jedinu riječ. „Oče!“

Da'vin ne odvrati ni njoj, usredotočivši se na Ai'lin.

„*Predviđanje ti nikada nije bila jača strana, Ai'lin Cassandre*“ Da'vinov glas bio je dubok, ugodan bariton, koji nije imao potrebu pojačati se kako bi ga svi čuli. „*Službovaо sam kod Bunara Smrti; da si iјednom pokušala baviti onime što se tvoja obitelj bavila, moja te pojавa ne bi iznenadila.*“

Uzdah se oteo iz Kay-eling grla. Glasine o svećenicima Bunara Smrti koji ne bi prešli u vječnost po svršetku svog života, nego ostali u ovoj dimenziji, bile su često iskrivljene i netočne, no sve su se slagale u jednom: *nije ih bilo pametno ljutiti*. Dok je Kay-el razmišljala, Ai'lin se oporavila od početnog šoka i zauzela agresivan stav prema Da'vinu.

„Moja obitelj me odbacila!“

„*Nije te odbacila*“, Da'vin je prekori, prekriživši ruke preko prsa. „*Ti si je ostavila svojom voljom, ljubomorna što su više pažnje pridavali tvojem bratu i njegovoј službi i izazvala građanski rat kako bi uništila sve Bunare i njihove službenike, uključujući i svoju obitelj.*“

Ta informacija izbila je Kay-el zrak iz pluća. Krivila je Ai'lin i ranije jer se nije potrudila zaustaviti razularene mase koje su uništile Bunare, ali znajući da je upravo ona izazvala cijeli građanski rat te poslije toga zasjela na ispravnjeno mjesto guvernera Altarisa? Da je ubila vlastitu obitelj iz ljubomore? U tom je trenutku snažno poželjela da je svećenicima dozvoljeno držati oružje, kako bi imala čast osobno joj skratiti životni vijek.

„Što ti znaš o meni, Da'vine?“ Ai'lin je polako gubila kontrolu nad samom sobom.

„Toliko okupiran službom da nisi došao na majčin sprovod, ni ti niti itko od tvojih! I onda se pitaš zašto mrzim i tebe i tvoju djecu!“

Da'vin se neočekivano nasmiješio. „A'il“, obrati joj se on, smrznuvši ju na mjestu. „Bio sam s njom dok je izdisala, dok su je nosili i polagali u grob. Ky'rin i Ma'sin su stajale iza tebe, a Te'tel i Za'hri su te držali na sprovodu. Svi smo bili tamo, samo nas ti nisi htjela vidjeti.“ Kay-el progutala knedlu na zvuk svoga imena iz očevih usta. Ky'rin.

„LAŽ!“ Ai'lin vrisne i potegne bodež sa kojeg je kapala svježa krv, šireći miris željeza sobom. „LAŽLJIVČE! UBIT ĆU I TEBE I TVOJU KĆER!“ Ubila je sve svećenike, Kay-el – ne, u tom trenutku bila je samo Ky'rin Lysandre, kći Da'vina

Lysandre, ne svećenica Bunara Nade - histerično pomisli dok je gledala kako joj se Ai'lin približava mašući bodežom i sa ubojitom namjerom. *A sad će ubiti i mene. Zadnju čuvaricu posljednjeg Bunara Altarisa.* Sklopila je oči i zazvala Etru za svjedokinju svoje smrti. *Budi sa mnom, Gospodarice Neba.* Zadnje što je osjetila bila je kratkotrajna bol centralizirana negdje oko baze vrata, toplina Etrinih zraka i šikljajuće krvi na njezinoj koži te smirujuća vibracija kristala u uhu koja ju je neodoljivo podsjećala na majčine uspavanke kojih se jedva sjećala – i onda mrak.

Svake godine dođe nam priča koja nas oduševi svojim naslovom. A Teglice za dim gospođe Lincoln su baš takav naslov, iza kojeg slijedi izvrsna priča.

Teglice za dim gospođe Lincoln

Tea Andričić

4.r., O.Š. Dragutina Domjanića, Sveti Ivan Zelina

Dan je opet bio sunčan. Početak je ljeta, 2017 godine. Vraćajući se iz škole, svratila sam do kioska da kupim novine. Mislim da ih kupujem samo zato što mi je to već prešlo u naviku jer uopće ne donose zanimljive vijesti. Samo neke tričarije o novim zamjenicima ministra čudnovatosti ili o novim teglicama za dim gospođe Lincoln.

Prije nego što ova priča uopće započne, prije nego što od mene saznate o krađi koja se zbila u državi Astramille⁽¹⁾, gdje ja živim, moram vam reći ponešto o svom svijetu. Mislim da niste znali da postoji više od tisuću galaksija u kojima su iste planete kao vaša Zemlja, u kojima se radaju isti ljudi. No, u tim se svjetovima drugačije živi. Npr. Nikola Tesla se rodio i u mojoj svijetu i u vašem, samo što je u našem izmislio drugačije stvari. Kod vas je sve stvarno normalno, dok kod nas postoji čudnovatost. Kod nas je moguće hvatati mrak u bocu ili čuti kamo netko gleda. Postoje ljudi koji su posjetili našu zemlju i koji su pisali o njoj, no vi njihove priče smatraste tek običnim bajkama.

Kakvo je pravo stanje stvari znaju samo malobrojne galaksije poput ove u kojoj ja živim.

Dakle, novine. Odjednom sam primijetila vijest stisnuta u kutu lista koju su očito htjeli zataškati. Sramili su se što nisu bili na oprezu, što im je čuvar zaspao, što nam je *ukradena ogromna zaliha cistog zraka!!!* Čistog zraka nema za bacanje, teško ga je opet uhvatiti i spremiti na mjestu gdje će se najbolje sačuvati za hitne slučajeve, gdje će se i poštovati. Kod nas je to mjesto u vrlo dobro čuvanom botaničkom vrtu. Postojale su vrlo rijetke teglice za zrak, samo dvije na svijetu, koje je mogao dobiti samo predsjednik neke države nakon 15 sati papirologije i puno zaklinjanja. Napravljene su od tkoznačega, što je vjerojatno ili rijetko ili je teško doći do toga, možda i oboje. Odmah sam shvatila da neće ni pokušati naći provalnike jer, ako su se domogli teglica, tko zna za što su sve sposobni i kako bi mogli ugroziti predsjednika.

¹⁾ Na latinskom astra mille znači tisuću zvijezda.

- Ne, ne, ništa ne možemo poduzeti... - zamišljam našeg nesposobnog predsjednika kako govorи.

Pa mislim, ljuta sam kao ris! Ako ti nesposobnjakovići ne žele ništa poduzeti, onda će ja! Počinjem kao pravi detektiv, odlazim na mjesto zločina, u botanički vrt. Hodam u svojim novim ultra-gumenim jepankama koje sam prošli tjedan kupila od džeparca. Trava mi se čini toliko mekom da jednostavno ne mogu odoljeti pa se izujem i hodam bosa. Sve dok...

- Auuuu!!!! - vičem, dok su me ostali ljudi začuđeno gledaju.

Stala sam na jedan komadić stakla. Odlazim doma istražiti od čega je na svojem malom uređaju kojeg sam dobila za rođendan. To je komadić... komadić.... komadić teglice za dim gospode Lincoln! Ali, ne, ne vjerujem da gospoda Lincoln ima veze s krađom! Izvodim pokušaj njezinom teglicom uhvatiti malo kućnoga zraka. I uspijeva mi! Vjerojatno je netko shvatio da je moguće uhvatiti zrak u teglicu za dim.

Sutradan sam otišla do gospođe Lincoln u trgovinu. Objasnila sam joj o čemu je riječ. Jako se iznenadila i dala mi je kopiju liste kupaca njezine najnovije teglice. Imale smo sreće što je teglica bila nova pa je kupaca bilo malo, tek osam:

Dorothy Laggen

William Burdock

Nicholas Fawcet

Ellena Smith

Rutherford Macmallian

Hellen Green

John Paul Flamel

Robert Diggory

Nijih je trebalo istražiti. Nicholasa, Hellen i Roberta sam odmah prekrižila jer sam ih vidjela u gradu dok se pljačka odvijala. Za Dorothy sam uskoro otkrila da ni ona nije pljačkaš jer je bila u obližnjem kafiću, gledala utakmicu Francuska-Njemačka. To su mi potvrdili i konobar i neki stalni gosti. Među stalnim gostima je bio i Rutherford, tako da i njega križam s liste. Svi ostali su i daje bili sumnjivi.

Tada sam saznala da John Paul, Ellena i William nisu iz naše galaksije. Ne znam točno odakle su, no prepostavljam da su s najbljižeg planeta naseljenog ljudima, Zemlje. U školi smo učili da Zemljani poprilično zagađuju zrak, pa im vjerojatno zato trebaju naše zalihe. Sigurno su premjestili zrak u svoje spremnike i spremaju se pobjeći svojim svemirskim brodom.

Pojurila sam prema raketnoj stanici. No, prije toga sam se opremila suzavcem, teglicom za dim, malim bodežom, za svaki slučaj, i brzobirajućim mobitelom. Dočekalo me ono što sam i očekivala. John Paul je vršio zadnje pripreme, a William i Ellena su se ukrcavali. Potrcala sam prema John Paulu te brzobirajućim mobitelom nazvala Tihu policiju. John se okrenuo prema meni i zamahnuo nožićem kojeg je držao u ruci. No, ja sam bila brža. Reći ću vam samo ovo: Suzavac je učinio svoje. Uzela sam mu nož i spremila ga u džep. Dotada se Tiba policija (tih, naravno) ukrcala u brod iza Williama i Ellene. Ellena je, shvativši što se vani dogodilo, rekla Williamu:

- Baš kad smo trebali krenuti! Zavrnut' ću toj klinki glavu!

- E, bome nećeš - rekao je Tihi policajac.

Prije nego što su se uopće snašli, Tihi policajci su im stavili lisičine. Odveli su ih u stanicu, pa nazvali Sakupljače da skupe zrak.

Prodaja novih teglica za dim bila je zaustavljena da se ovakvo što opet ne bi dogodilo. Gospoda Lincoln trebat će izmisliti neke druge teglice u koje se zrak ne može spremiti. Ne znam što će biti s pljačkašima, no znam da im ovdje ne smiju suditi. Ta odluka je donesena davno na skupu galaksija. Zaključeno je: „Tko god napravi neko zlo bit će prevezan na svoj „prirodni planet“ te će mu se zatim tamo suditi. Dopušteni su svjedoci iz drugih galaksija.“

Slučaj je bio riješen, a ja sam se umorna vratila kući. Mama me upitala:

- Hej, jesi znala da su uhvatili kradljivce zraka? Bilo je na vijestima.

Meni se nije dalo ništa više objašnjavati. Samo sam joj rekla:

- Sve ti je to, mama, jako, jako komplikirano.

Bila sam sretna što me mama nije dalje ispitivala. I onako će sve objaviti i razjasniti na vijestima i u novinama. A da budem iskrena, dosta mi je komplikacija za 20 godina!

Znanstvena fantastika može zvučati kao da se odvija u budućnosti, a ipak opisivati događaje koji se upravo odvijaju pokraj nas. Takva je i Hanina priča koja se bavi vrlo aktualnom temom...

”Nećemo izbjeglice sa Zemlje!”

Hana Perinić

3.r., Gimnazija Lucijana Vranjanina, Zagreb

I.

Uputila je posljednji pogled na umiruće sunce što je nestajalo iza obzora. Zlaćana svjetlost obasjavala joj je lice, osjećala je toplinu na obrazima i pokušavala zapamtiti taj trenutak. Sunca će i dalje biti, i sutra će grijati Zemlju, no neće grijati nju – ona odlazi, odlazi na mjesto gdje se na koži osjeti samo jeza, nebo je vječito sivo, a jedini podsједnik na nekadašnji dom tek je puko sjećanje.

Vegina soba u letjelici bila je skučena, prepuna velikog namještaja, a kroz mali prozor vidjela se samo tmina svemira, taj jednoličan i dosadan prizor koji se tijekom protekla tri mjeseca nijednom nije promijenio. Pokušavala ga je ne gledati, no katkad bi joj pogled nesvesno odlutao i zatekla bi se kako bulji u crninu. Umjesto crnila, trudila bi se prisjetiti topline na licu i jarkoga svjetla što bi joj nekoć smetalo za oči, a

sada je za njim žudjela. Znala se toliko izgubiti u svojim mislima da bi joj se na tren pričinilo da se nalazi na nekom drugom mjestu, daleko od ove zbilje, no jedan pogled na svoju sobu vratio bi ju u realnost i ona bi shvatila da je još uvijek tu, a jedinu utjehu čini joj ormarić prepun uspomena, sada već gotovo zaboravljenih.

„Još samo nekoliko mjeseci“, govorila je svome odrazu u zrcalu.

Vega je otišla sa Zemlje. Napustila ju je kao pripadnik sedmeročlane skupine, dovoljno hrabre i lude da se uputi na put u nepredvidivo. Jasno su poznavali cilj svoga odlaska, no uspješnost toga čina bila je upitna jer tamo kamo su se uputili, nisu bili dobrodošli.

Isli su na Rever, planet gdje je osnovana prva ljudska intergalaktička kolonija. Bio je to kršovit planet,

oskudnoga krajolika, no najpovoljniji za novi razvitak života. Pokazivao je neovisnost ljudskoga društva o trenutnom mjestu stanovanja i značio početak njegove ekspanzije u nepregledne daljine univerzuma te stoga, dugi niz godina, bio je dika i ponos čitave Zemlje.

No sada Rever bijaše omražen. Nekadašnja braća postali su smrtni neprijatelji, jedinstvo se raspalo. Ljudi su stanovnike Revera smatrali izopćenim rodom, nedostojnim imena čovjeka, zovući ih običnim nakazama. Odgovor na pitanje zašto skriva se u čistoj ljudskoj predrasudi što mu živi u srcu: Reverovci su se, uslijed krajolika i klime u kojima su živjeli, tijekom godina počeli mijenjati. U početku bile su to malene promjene, gotovo neznatne – nešto bljeda koža kao pri laganoj anemiji. No prolazilo je vrijeme, a ono što je nekoć bila kolonija, pretvaralo se u neovisno carstvo s vlastitim vladajućim normama i običajima. Društvene promjene bile su sukladne i onim fizičkim: bljedunjava nebo i kršovit kraj učinili su od nekoć raznolikih ljudi sive spodobe nalik jedna na drugu. Ispijenost lica, vodene, gotovo prozirne oči i pepeljasta kosa. Stanovnika Zemlje postalo je sram povezivati se s nekim tko je već davno izgubio svoju ljudskost, ne uviđajući da je jedina ljudskost koja vrijedi ona u srcu, tiho prepoznavanje dva bića i uvažavanje razlika. I tako je nastupio kraj zlatnoga doba, a Zemlja i Rever postali su različiti svjetovi – ili su to oduvijek i bili, a tek sada je to postalo vidljivo.

Vega je ležala na krevetu. Igrala se uvojcima svoje kose, promatrajući kako je narasla od njezina odlaska. Veliko zrcalo visilo je kraj nje, no sve manje je

u njemu gledala svoj lik. Nije prepoznavala djevojku u odrazu, bio je to omršavjeli i blijedi njen prikaz, no ono što ju je plasilo više od svega bio je pogled – tvrde i hladne oči iz kojih je nestalo nekadašnja sjaja. Za nekoliko dana, trebali bi stići.

U sobu je ušao Xaver – njezin brat. Imali su isti nos posut pjegama.

„Nadam se da si spremna“, rekao je upitno ju gledajući. Ne dobivši odgovora, nastavio je: „Dolazak se bliži, a ishod bi mogao biti... ne tako dobar. Nemamo informacije o dobivanju tražena azila. Idemo na slijepo. Ako ne prođe onako kako se nadamo, bit će sreća ako preživimo.“ Šutnja. Mirno ga je gledala. „Samo sam te htio obavijestiti, makar vjerojatno već sve znaš.“

„Znam, hvala“, napokon je procijedila nastavivši igrati se kosom. Pri izlasku iz sobe, zatvorio je vrata.

Bit će sreća ako prežive. Neznatni smješak preletio joj je preko usana. Živjeti. Koji je smisao ako nemaš doma? No, može li Rever ikada postati njenim domom? Znala je da ne, nijedno mjesto bez njezina sunca to ne može. Pa opet, sa Zemlje, svog nekadašnjeg doma, dobrovoljno je otisla.

Zemlja nije bila uništena. Proročanstva sudnjeg dana nisu se obistinila, nije bilo potrebe za filtracijom morske vode zbog nestanka pitke. Naprotiv, bilo je to razdoblje procvata i obnove čovječanstva, iskupljenje za dotadašnje zločine nad prirodom. Obnovljivi izvori energije pružali su nove mogućnosti, a doba korištenja nafte i

plina činilo se poput ružnoga sna, igre djeteta koje se trudi biti odraslo. Sada su ljudi usavršavali svoj okoliš, standarde i statusnu strukturu, no u čitavom vrtlogu promjene i napretka, jedino su oni ostali – isti. Srce puno zavisti, jednako destruktivno ponašanje što ih je pratilo kroz vijekе, slika bićа kojem nema mјesta u savršenom društvu. U nemogućnosti modifikacije vlastite srži, odlučili su to učiniti umjetnim putem te su stvorili Thiris, poseban čip u službi reguliranja životne svrhe svakog pojedinca. Thiris je postao novo božanstvo, sveznajuća sprav u funkciji stvaranja boljeg svijeta. Jednom u čovjeku, započeo bi simbiozu i izmjenio njegov genetski kod, temperament ili karakter. Svatko je dobio svoj položaj u društvu te jedinstven sustav vrijednosti. Bilo je poslova koje nitko nije htio raditi, no zahvaljujući ugradnji Thirisa, ljudi su nenađano shvatili kako je upravo to njihov životni poziv. Nestala je potreba za galaktičkim putovanjima jer sve što su trebali imali su, stoga je ono zabranjeno. Pobunjenici su bili tek obična greška u kodu, nepredvidiv višak na putu do savršenstva, zato su smaknuti. Svake su se godine, na državni praznik, generacije prisjećale zvjerstva Revera i njihova otuđenja te zahvaljivale nebesima što su Zemljani i dalje dostojni svoje ljudskosti.

Sedmeročlana skupina bila je jedina što je uspjela pobjeći. Nije imala ime, bilo je to tek sedam uplašenih pasa udruženih oko istoga cilja, iste želje za slobodom odluke i osjećanja. Da su ostali, čekao bi ih Thiris, sanjiva omaglica pred očima, život u balonu, a sada – tko zna? Svakim su danom bili bliže svome spasu ili prokletstvu.

II.

Na Reveru je vladala zima. Dom Svjetlosnog Starještine bio je skriven među hrpm kamenja, izgrađen u stjeni. Strancu bi se učinilo da ovdje nema ničega, tek vječni krš i vjetar što ledi kosti, no mnogo je toga bilo skriveno oku promatrača. Starješina je bio tek običan mladić, visoka stasa i krivoga nosa koji je bio posljedica loma iz djetinjstva. Oči, kosa i ten bili su jednakci kao i kod čitave populacije Revera – sivi, boje bolesti. Njegov otac, nekadašnji Starješina, umro je, a na njega je pala briga o dobrobiti čitava naroda. Iako mlad i veoma neiskusan, bio je prirodni vođa. Ovdje se već odavno znalo za dolazak Zemljana, a pregovaranja o pravoj odluci vodila su se svakoga dana. Stanovnici nisu htjeli uljeze na svome planetu, smatrali su ih otuđenom vrstom što ne zasluzuje novu priliku, no Starješina je bio suzdržan. Vidio je mnoge fotografije Zemlje – njezina mora, livade i gradove. Bila je to neka druga civilizacija i premda je znao da je ona kolijevka njegova naroda, osjećao je potpunu apatiju prema njoj. No ipak, nešto mu nije dopušтало da donese konačnu odluku i time potvrdi zahtjeve svojih sugrađana. Nelagodno mnjenje kopkalo mu je um, strah od nepoznatog i uzbuđenje bili su mu pratitelji.

Sutra u zoru, dok svijet još nije toliko siv, oni dolaze.

Starješina, Ley mu bijaše ime, nije živio sam. Dom je dijelio s Elorie, svojom mlađom sestrom. Bila je to djevojka sićušnoga stasa, istog bljedunjavog tena, no tamnomodrih

očiju osobitih za Vazijanku, svećenicu proročicu. Nije ona zaista posjedovala neke moći, bile su to tek formalne titule njihove obitelji. Još kad su daleki preci, nekadašnji ljudi, osnovali ovdje svoje carstvo, razvila se potreba za vođom i simbolikom njegova imena. Od tih davnih dana, Leyova obitelj bila je jedina što je vladala, a Starješina i Vazijanka poticali su narod na prosperitetni rast.

U Elorienom svijetu nije bilo mjesta za pridošlice. Osjećala je gadost i prijezir, za nju su to bili tek obični crvi. Uzdigli su nos u nebo ne uvidajući da od njega ne vide cestu kojom kroče i tako sami postali nositelji svoje nesreće. Njihov broj nije joj značio, bilo da ih je sedam ili sedamdeset i sedam, samo jedan joj je bio previše. U tim kriznim vremenima, Leyova mirna kuća često bi se pretvorila u ratno bojište njega i sestre. Iz nje bi sjevala ljutnja, željela ih je uništiti prije no što uopće imaju priliku stupiti na Rever, a Ley joj je proturiječio. Želio ih je proučiti, sustavno analizirati rješenje i tako donijeti odluku koja je najbolja za dobrobit sviju. Eloriene genocidne ideje nisu mu se činile toliko optimalnim.

Stoga je, sutra u zoru, odlučio biti prvi koji će ih dočekati.

III.

Xaver je upravljao letjelicom nad Reverom. Ulazili su u njegovu atmosferu, a daleko je tlo bilo prošarano pastelnim bojama što su se prelijevale iz jednog sivila u drugo. Prizor mu je bio ružan.

Bili su spremni na slijetanje, u komori

je vladala grobna tišina. Nisu imali preciznu zamisao kamo se spuštaju, znali su samo koordinate stare staze za slijetanje, ali nije im bilo poznato hoće li ih tamo dočekati poborka ljutih Reverčana, ako ih prije toga ne smaknu u zraku.

No smaknuli ih nisu, a staza je bila prazna. Izlazeći iz letjelice, udahnuli su prvi svjež zrak u proteklim mjesecima putovanja. Bio je prepun slatkastoga mirisa za koji je Vega pretpostavljala da se širio iz šume blizu staze, no pogled na drveće izazvao im je nelagodu i pojačani oprez. Ovdje na otvorenom i nekadašnji lovac postaje lovinom.

Promatrala je nebo pitajući se koje je doba dana. Nije bilo sunca što bi joj ukazalo odgovor, njezinoga sunca. Ovo joj nikada neće biti dom. Bilo je hladno, vjetar je šumio kroz cijevi letjelice, a ona je uočila lagantu kretnju negdje među ogoljenim stablima. Kretnja se ubrzalo pretvarala u obris, a obris u jasan lik mladića koji im se približavao. Dugi kaput štitio ga je od zime i isticao njegovu visinu. Uzeli su oružje. Vega nikada nije bila dobra u rukovanju s pištoljima na na struju, ali u proteklih se nekoliko mjeseci izvježbala. Držali su dah dok su promatrali strančeve kretnje.

Bio je sam.

Zastao je tri metra od njih i stao ih proučavati. Učinili su mu se suviše neobičnima da bi bili stvarni. Gledao je u muškarca duge crne kose svezane u repu i izrazito plavih očiju, a zatim mu je pogled pao na djevojku vatrenih uvojaka i pjegava lica. Bili su to *ljudi*, jedini koje je za života vidio. Iza žene plave kose i ratoborna pogleda, skrivao se maleni

dječak.

„Ja sam Ley, a vi ste na mom planetu“, rekao je to odvažno, glasom punim autoriteta. Iz grupe je istupio Vegin brat: „Jesmo, jer Vaš nam je planet jedina nada.“ Bili su jednakostari, a ispod ponosita pogleda skrivalo se lice u punom sjaju mladosti.

„Primili smo vaše zahtjeve. Malo su nerealni, ne mislite li?“ upitao je s prizvukom cinizma u glasu.

U Xaverovim očima sijevnula je iskra „Imali ste ih puno pravo odbiti“, rekao je.

Ley se zamislio i gledao negdje preko Vegina ramena. Napokon je izustio: „Jesam, to je točno. No, kako bih to mogao? Mi smo vaša krv ili smo to bar nekoć bili. Bili smo braća.“ Tišina. Zatim je nastavio: „Moja sestra vas ne želi ovdje. Većina mog planeta smatra da vam ovdje nije mjesto. Čak ni mene osobno za vas nije briga.“

„Skratite priču.“

„Vi ste licemjeri, zlopatnici i zavidnici. Uništavate individualnost i ljepotu, a smisao tražite u redu, ne uviđajući da je savršenstvo kaosa jedino što u prirodi postoji. Visoko ste letjeli, no sada ste napokon pali“, nastavio je ne obazirući se na Xaverov komentar. „Nakon leta, vrijeme je da naučite puzati“, prošaptao je, a prije no što su se uspjeli snaći, Zemljani su bili okruženi.

Ley je dugo lutao ulicama grada razmišljajući što mu je činiti. Zemljani su bili zatvoreni u Azan, skrivenu kuću u stijeni, a stražari su se izmjenjivali svakih šest sati. Nije razmišljao o

pogubljenju, odavno je to mogao učiniti da je htio, a ni mučenje nije pružalo zadovoljavajuće rješenje. Iako prema njima drzak, zapravo bijaše fasciniran, nikad još nije bio vidio toliku raznolikost boja na jednome biću. Bilo mu je teško povjerovati da su i Reverovci nekoć tako izgledali. Nije ih prezirao, mrzio ili kudio. Znao je da je generaliziranje bespotrebno i da je najjači instinkt svakoga instinkta za preživljavanjem, a Zemljani su se, vođeni upravo njime, stoga ovdje i uputili. No nije im mogao vjerovati, ne još.

Što je zapravo od njih htio? Ni sam nije znao. Elorie je na njega bila bijesna, smatrala ga je kukavicom i nesposobnjakovićem, a on se počeo pitati nije li u pravu. Zbog vlastite je znatiželje možda ugrozio dobrobit čitava planeta.

IV.

Prolazilo je vrijeme, izmjena dana i noći posta sve duža, a u zraku se osjetio neki novi miris, miris proljeća.

Vegina je soba imala pogled na Praeclan, rijeku što je je izvirala u brdima, a bila žila kucavica čitava Revera. Još su uvijek bili u Azanu, „sigurnoj kući“, ili kako bi Xaver rekao; zatvoru. Zidovi su bili od kamena, zrak ustajao, a svjetlost je bila zalutali gost. Katkad, u rano jutro, Praeclan bi ju podsjetio na Zemlju. Bilo je nešto u tom prelijevu pastelnih boja dok rijeka tiho teče, a dan se tek budi. Voljela bi taj prizor, bio je to jedini tračak ljepote u novome svijetu, iskra nade da bi ga jednom mogla prihvati kao svoj dom.

Tih je dana Ley bio redovni posjetitelj

pridošlica. U početku su njegovi posjeti bili kratki, razgovori prožeti cinizmom i hladnoćom, a kasnije bi se zatekao kako u Azanu dočekuje noć. Nerado priznajući i skrivajući to autoritativnim stavom, volio je od njih učiti. Učiti o Zemlji, morskim dubinama i nepreglednim šumama. Intrigirao bi ga razgovor o Thirisu, pokušavao je pojmiti takav sistem življena. Volio je kad bi mu Vega pričala o zalasku sunca...

Još im nije vjerovao, ne, Rever je bila njegova dužnost. Bio je svijestan da ubrzo mora pronaći trajno rješenje njihova boravka jer se građanima sve manje svidala ideja susjedstva sa „zatvorenicima“. Htio se savjetovati s Elorie, no ona ga je već davno otpisala.

A tada su počele smrti.

Vega je gledala kroz prozor i okom pratila tok rijeke. Otključavanje vrata trgnulo ju je iz transa. Na ulazu sobe stajao je Ley, usredotočena pogleda, no drhtavih ruku. Uvijek je nastojao zadržati miran i staložen stav, onaj koji priliči Svjetlosnom Starješini, no ispod krinke bio je to tek mladić bačen u arenu s lavovima jer je znao kako da se s njima nosi.

„Vaš dolazak ovdje bio je loša ideja“, izustio je pogleda prikovanog na njezine oči.

Trenutak je promislila, a zatim odgovorila: „Ali bila je to jedina ideja koju smo imali. Jedina mogućnost za naš spas.“

„Izgleda da vaš spas znači propast moga naroda.“

Upitno ga je pogledala. Shvaćala je da je njihov boravak ovdje bio rizičan, ali on je taj koji ga je odobrio. Pa i sam boravak nije bio ništa više do običnog tamničenja u ograničenom prostoru, bez mogućnosti slobode i istraživanja svijeta. Ropstvo uma zamijenili su fizičkim.

„Ljudi umiru, Vega“, procijedio je ugledavši njen upitan pogled. „Umiru mojom krivicom.“

Sjeo je na krevet i neko vrijeme zurio u ruke. Vega je ostala stajati.

„Što se događa?“ upitala je.

Na tren je oklijevao, a onda joj ispovijedio dušu; od trenutka njihova dolaska, broj smrти naglo se povećao. U početku mislio je kako je uzrok tomu veliki broj pripadnika stare generacije, nesretnika kojima je došao kraj. No tada su počela umirati djeca. Bilo je to neredovito, teško za predvidjeti, a razloga gotovo da i nije bilo. Ubrzo su se u društvu razvile sumnje, kuće su bile obavijene u crno. Ljudi su bili uplašeni, a smrti iznenadne. U trenutku svakog žalovanja, srce je sklono tražiti krivca za nedaće što su ga zadesile pa su tako u ovoj situaciji krivci postali – Zemljani. Njihov dolazak proširio je zrakom dah krvnika, njihova tijela nosila su zarazu pogubnu za Reverovce. Tako je barem Elorie rekla.

Posljednjeg tjedna, umiranja su postala češća, a na ulicama vladao je kaos. Ljudi su se bunili protiv Leya, tražili smaknuće Zemljana, a Elorie je zagovarala svoje mjesto na poziciji Svjetlosnog Starještine. Sestra se okrenula protiv brata, a sa sobom

povela narod.

Tek što joj je sve ispričao, netko je razvalio vrata. Na ulazu su stajala dva visoka muškarca kratko podšišane kose, gustih obrva i s tetovažom osmerokrake zvijezde pod lijevim okom-svećeničkim znakom. Bili su naoružani, a između njih nalazio se Xaver, prikovan teškim željezom. Vegi su zasuzile oči od bijesa.

„Elorie vas čeka. Poraženi ste“, progovorio je jedan od njih.

Ley je kipio. Vega ga još nikad nije vidjela tako ljutog, punog emocija. Stiskao je šake dok je govorio: „Naredujem vam da pustite ovog čovjeka. Ovi ljudi ne idu nikamo. Ja ne idem nikamo. Ne znam jeste li zaboravili, no vi ste i dalje u mojoj nadležnosti i skupo ćete platiti ovaj zločin.“

Jedan od dvojice se nasmijao, a zatim stupio u sobu. U ruci je držao nešto što Vega nije prepoznavala, no bila je sigurna kako ne služi plemenitoj svrsi. Zatim je nastupio mrak.

Probudili su se na gradskome trgu. Bio je to pravokutni prostor okružen velikim apstraktnim skulpturama, a po dijagonalni ga je sijekla rijeka Praeclan. Bilo ih je osam- sedam odbjeglih Zemljana i Ley, nekadašnja najutjecajnija osoba Revera, a sada tek prokletnik koji čeka svoju kaznu. Sjetio se riječi što ih je uputio Xaveru u trenutku njihova susreta; *nakon leta, vrijeme je da naučite puzati.* Nasmijao se svojoj gluposti.

Na povišenom postolju bila je Elorie – sijala je poput žive vatre. Trg je bio prepun ljudi, uplašenih miševa što su mislili da se izvor svega njihova jada nalazi upravo u toj okovanoj skupini koja se samo nadala boljem životu, novome domu. Ranjivost mase izvrsno je pogodna za manipulacije, a Elorie je to itekako znala.

„Ovi su ljudi razlog smrti vaše djece“, započela je svoj govor. Zatim nastavi:

„Vaših prijatelja, rodbine, očeva i majki. A danas je dan njihove smrti.“ Uputila je hladan pogled prema Leyu te dodala: „Čak i tvoje, Ley.“

Ley je pokušao procijeniti situaciju. Bili su stjerani u kut, nisu mogli ništa. Pa zašto je uopće bio na njihovoj strani? Zašto ih nije smaknuo onda kad je imao priliku? I kako je mogao znati da Zemljani zaista nisu odgovorni za smrt tolikog broja ljudi? Možda je njihov organizam već odavno nepogodan za krajolik Revera.

No, ipak, on je znao. Na neki neobjasnjivi način, shvaćao je kako Reverovci nisu ništa drugačiji od njih. Suze, smijeh i nada srž su oba bića, sve su to *ljudi*. Potrebna je velika hrabrost za napustiti svoj planet i uputiti se u nepoznato, znajući da si tamo kamo ideš nepoželjan. No nije li upravo to dokaz njihove ljudskosti, ono što ih razlikuje od marioneta Thirisa, običnih programiranih modifikacija? Vjerovao je da jest. I isto je tako bio prilično siguran da je Elorie zasluzna za sijanje tuge i smrti na Reveru.

„Koliko si dugo sanjala da preuzmeš ovaj položaj, Elorie? Tek nakon očeve smrti ili si ga pokopala još dok je bio

živ?“ Leyov se cinični ton vratio. „Svijesna si da sam ja Svetlosni Starješina, a ti Vazijanka, zar ne? Te uloge ne mogu biti zamijenjene“, nadodao je.

Nastavila ga je hladno gledati.

„Priznaj da si ubila sve one ljudе“, rekao je.

Na trgu je nastao žamor. Većina građana ni u jednom trenutku nije pomislila kako bi krivac mogao biti bilo tko osim Zemljana. Bili su zaslijepljeni boli i srdžbom te nisu vidjeli dalje od prezentiranoga.

„Misliš li zaista da bih učinila takvu tragediju samo kako bih dokazala poantu?“ Upitala je naizgled preneraženo. „Jesi li svijestan da si zapravo ti za to kriv? *Ti* si ubio sve one ljudе. Da si me odmah poslušao, ni do čega ovog ne bi ni došlo. Ja bih još uvijek možda imala brata, a narod tebe kao vođu.“

Manipulativni trik korišten odmalena. Nabijanje osjećaja krivnje drugome, igranje žrtve. Ley je sve to već dobro znao, ali nikada nije mislio da će doseći ovakve razmjere. Jest, osjećao se krimnim, no krimnim za to što ju je pustio da slobodno hoda i uništava tuđe živote. Odbijao je vjerovati u njezinu uplenost sve dok ih svećenički čuvari nisu uhvatili – tada mu je sve postalo jasno.

Isto je tako shvaćao da se Elorie lako lomi. Nije mogla podnijeti pritisak optužbi i odgovornosti još od samoga djetinjstva, nije bila osoba za kojom je tako žudjela da postane: proračunata, hladna i ozbiljna. Ne, ona je živa vatra, a potrebna je tek malena iskra da

potakne samoizgorenje.

„Znam da si ih otrovala“, viknuo je. Nije znao da ih je otrovala.

Proučavao je njezine izraze lica. Pokušao je udariti tamo gdje boli, natjerati ju da se slomi. Da je bila ono što je željela biti, odavno bi prekinula njegove igrice i sve ih smaknula. No bila je to samo Elorie, djevojka neobuzdana temperamenta i djetinje želje za afirmacijom preko tuđega groba koja ne shvaća da trenutno kopa jedan vlastiti.

Nakon niza psiholoških igri, posrnula je. Nije mogla podnijeti njegove optužbe pa je počela vikati. Lice joj je bilo izobličeno od bijesa, a modroplave oči izgledale su poput dva ponora puna tame. Jest, otrovala ih je. Trovala je Praeclan, a svakoga dana bila joj je igra gledati tko je sljedeći na crnoj listi Smrti. Voda iz Praeclana bila je široko korištena u domaćinstvu i većina ljudi pila je upravo nju. Ley je bio među malim postotkom što se koristio drugim izvorom na sjevernoj strani grada.

Lišena empatije, poput divlje zvijeri zaletjela se prema Leyu. Htjela ga je ubiti, natjerati ga da pati jer se usudio slomiti mali mjeđurić savršena plana. Njezini čuvari krenuli su za njom, no nije više vidjela ništa osim njega.

Ali zaboravila je na narod. Trg je bio prepun onih čije je bližnje smaknula, prepun žalosnih duša koje traže svoju utjehu. Nisu joj dali da dođe do Leya, okupili su se oko nje i stvorili živi zid zarobivši ju tijelima i gušeći je svojom tugom.

Optuženici su to iskoristili da se oslobođe okova. Ley je povukao Vegu i pomogao skinuti joj lisice, a uskoro su i ostali bili slobodnih ruku. Vladao je kaos, morali su reagirati. Zrak su parali Elorianini krikovi. Bila je zvijer uhvaćena u kavez, a njezini progonitelji nisu znali gdje je granica. Ley nije htio da ju ubiju, nije htio nositi krv svoje sestre na rukama niti ostaviti takav ožiljak na srcu Revera. Ipak, on je bio Svjetlosni Starješina. Zemljani su se progurali kroz gomilu i okružili ju sa svake strane, a on se popeo na povišeno postelje, ono na kojem je do maloprije stajala Elorie. Zavikao je na mikrofon: „Dosta!“ Njegove riječi nisu napra-vile razliku. Ovoga puta, odlučnijim tonom, ponovio je: „Dosta!“ Dobio je pozornost gomile, a Elorie su držali Zemljani.

Razmislio je, a zatim započeo: „Vaše djece više nema. Baš kao ni majki, očeva i rodbine. Mnogi od vas izgubili su najvrednije blago – obitelj. Neće se vratiti, a malene stvari podsjećat će vas na njih do kraja života. Bol nejenjava, kažem vam. Znam kako je to izgubiti oca, a sad i sestru“, rekao je pogledavši ju. „No zar već nije proliveno dovoljno krvi? Koliko je još treba da natopi Praeclan? Nekada davno, bili smo baš poput njih“, kaže gledajući Venu, a zatim nastavi: „Umjesto Zemlje, Rever je postao našim domom. Tu smo stvorili novi svijet, naš svijet. Ljudi su nas otudili jer smo se promijenili, no u srcu smo oduvijek znali da nismo izgubili ljudskost, ostali smo stvarni. Ona podrazumijeva i sreću i bol, ljubav i patnju. Podrazumijeva želju za osvetom, bijes, slomljenošt. Ali također, ljudskost je ono što nas može činiti plemenitima – ako joj dopustimo.“

Vladala je tišina.

„Ovo nije moralno savjetovanje. Ne pokušavam vam ustrojiti vrijednosti po vlastitom sistemu. Ali pokušavam spasiti planet, a planet ste vi. A planet su i oni“, kaže te pokaže na Zemljane što su držali njegovu sestruru. Bila je potpuno mirna.

„Dijelimo istu ljudskost i zato imamo pravo na isti dom. Stoga im ja, kao Svjetlosni Starješina, taj dom i dajem – uz vaše dopuštenje. A što se tiče moje sestre, jasno mi da ona ovdje više ne pripada, ukaljala je Rever i posljedice ovog čina bit će još dugo prisutne. Zato sam odlučan u donošenju prikladne kazne za nju i njezine sljedbenike.“

Toga je dana Elorie, nekadašnja Vazijanka; svećenica proročica, poslana u kapsuli na put za Zemlju.

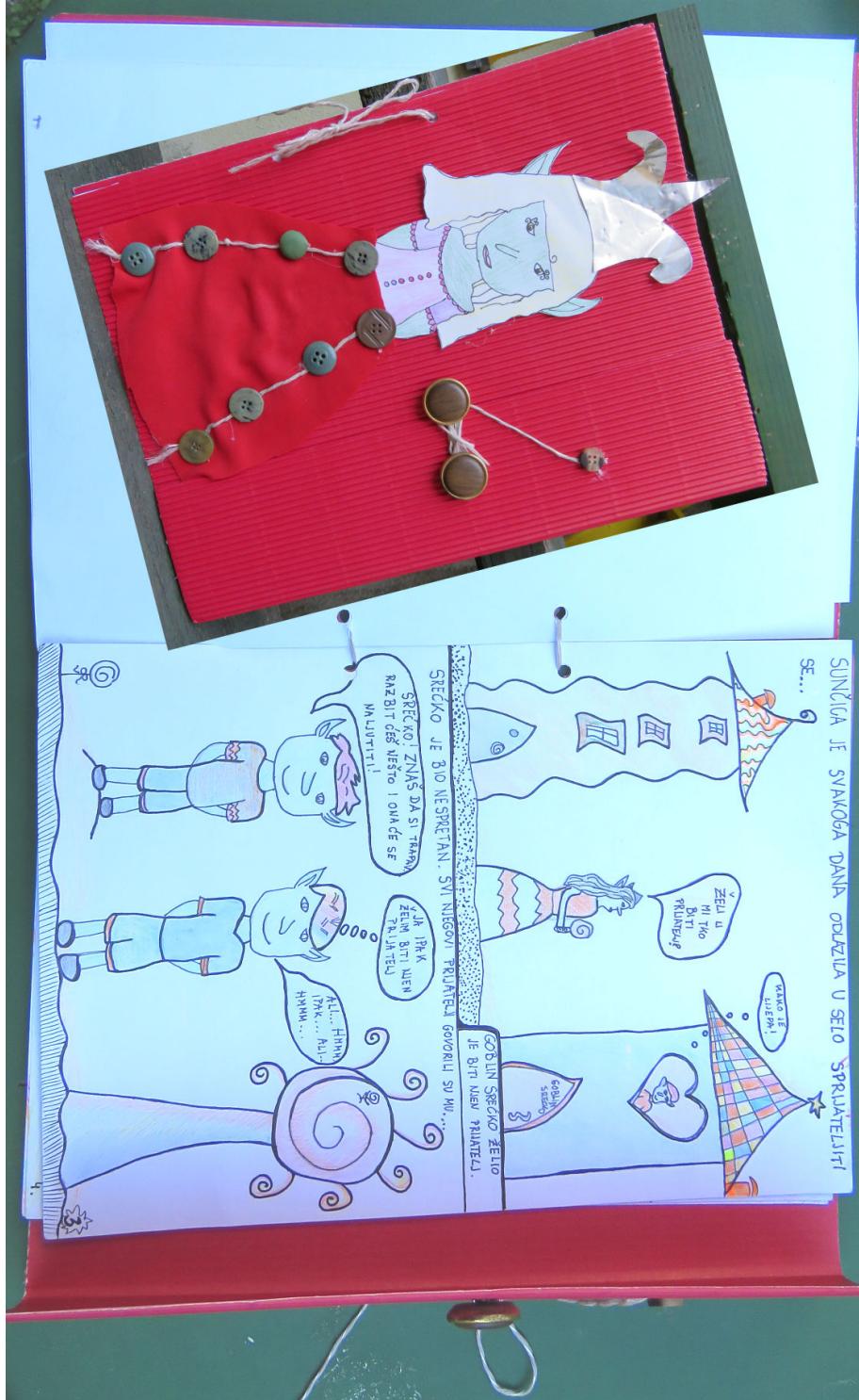
V.

Vega je promatrala obzor. Nije bilo sunca, zlaćane topline ni sjaja. Bilo je tek sivilo, jednoličan prikaz zore što se budi. No ako bi dovoljno dugo gledala, vidjela bi pastelne boje kako se prelivaju iz pepela i jedna drugu love preko čitava neba. Njihova igra i ples podjećali su je na skrivenu ljepotu života, onu što ostaje nakon sva gubitka i boli, onu što poziva na novu sreću. Pogled joj je pao na skupinu ljudi u daljini. Pričali su i smijali se, a izgledom činili potpuni sklad. Najviši od njih ju je, nasmiješivši se, gestom pozvao da dođe.

Ovdje je njezin dom.

Kraljica gobilina (silikovnica)
Lara Pozder, 4.r., oš Pehlin Rijeka

Novi svijet nadohvat ruke,

Nathalie Cunjak, 2.r., Škola za primijenjenu umjetnost u Rijeci, Rijeka